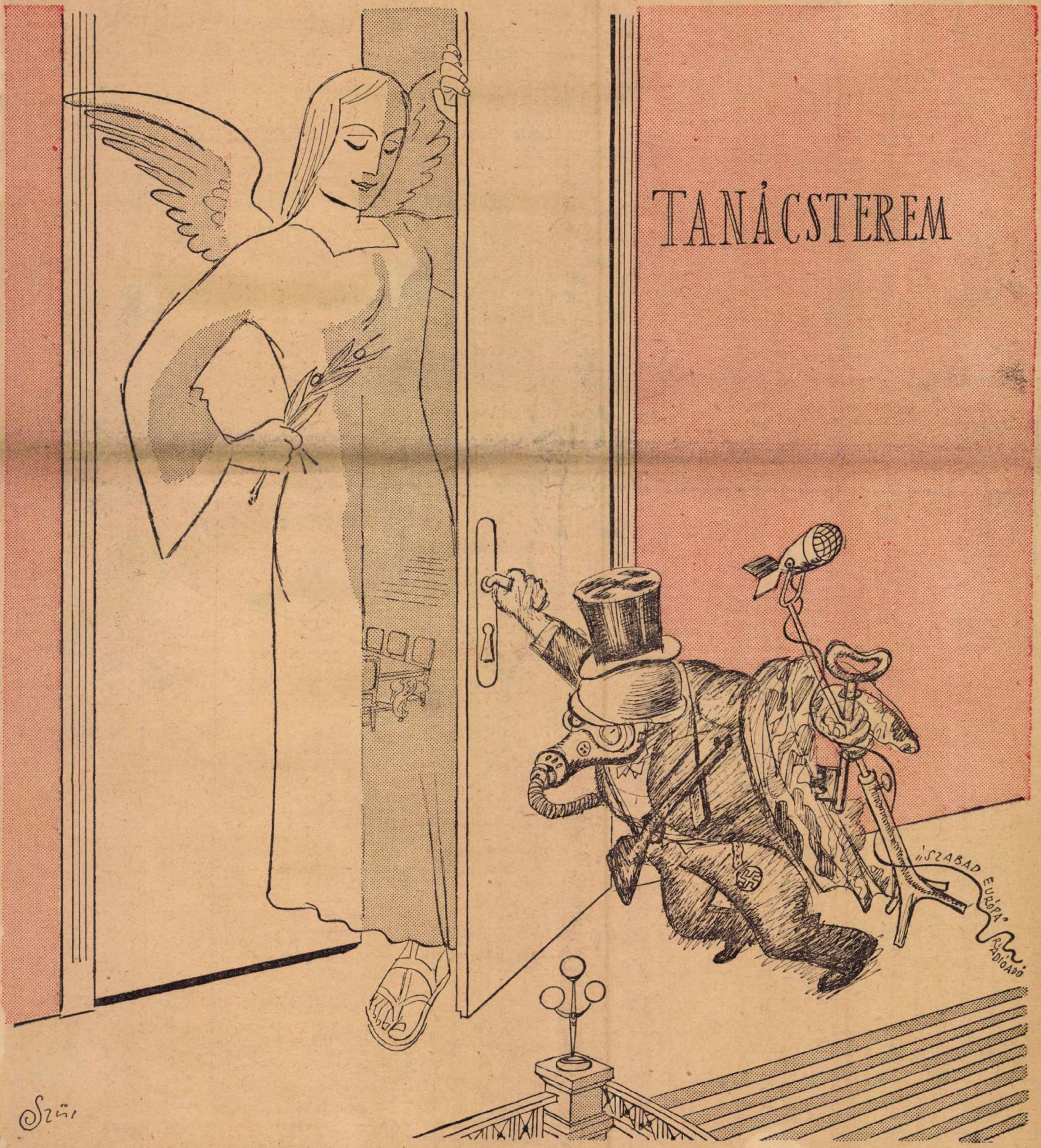
XI. évfolyam, 47. szám
1955 november 24.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

GENF UTÁN

A GENFI SZELLEM: Az ajtó pedig nyitva marad!

Ezért volt szükség a Központi Vezetőség új határozataira

NEM NAGY ELŐNY

„Küszöböljék ki a szocialista munkaverseny szervezésében még fellelhető formalizmust és bürokratikus jelenségeket."

— Nézd, a gépgyáriak már előbbre vannak a munkaversennyel, mint mi.
— Hogy-hogy?
— Ők legalább már megvették a zászlókat

KÖNYVESBOLTBAN

„Biztosítani kell, hogy a műszaki könyvkiadó és sajtó az ipar előtt álló legfontosabb kérdésekkel foglalkozzék."

— Kérek egy lakatosipari kézikönyvet!
— Az kérem nincs, de a mesterséges hold felszerelésének technológiája megvan két változatban is!

AMI KÉSIK, NEM MÚLIK?

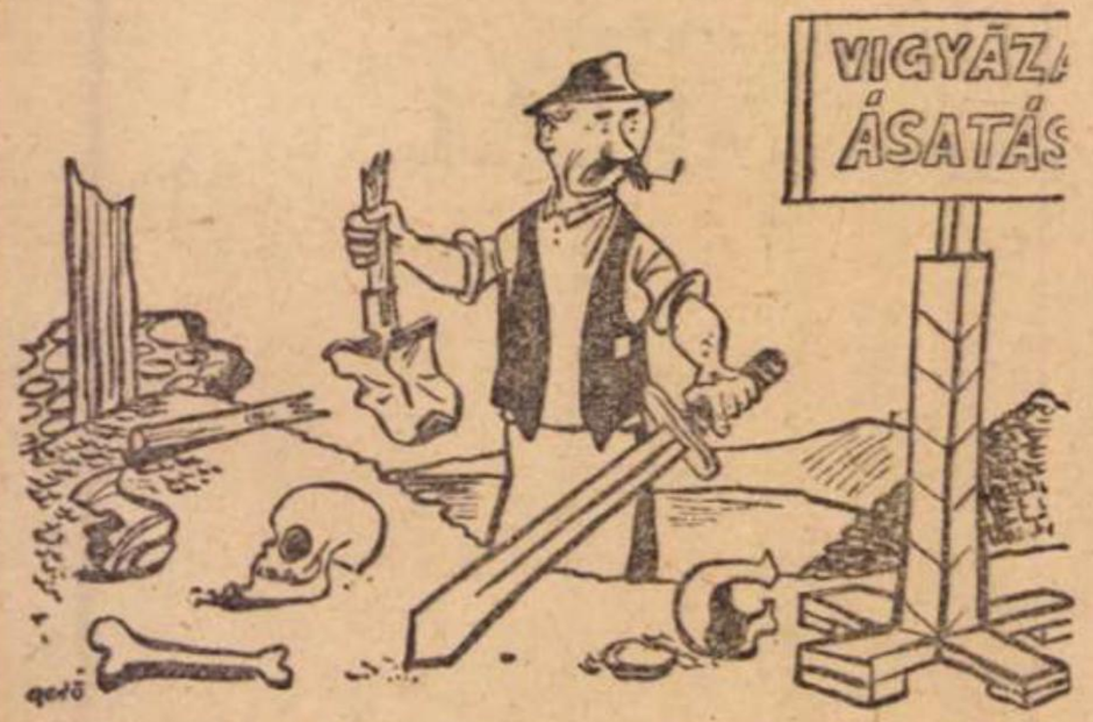
„Meg kell szilárdítani a tervfegyelmet."

— Mi az, Kovács bácsi, meghozta a minisztériumból a havi tervünket?
— Azt csak két hét múlva hozom. Most egy körlevelet küldtek a határidő pontos betartásáról.

FURCSA

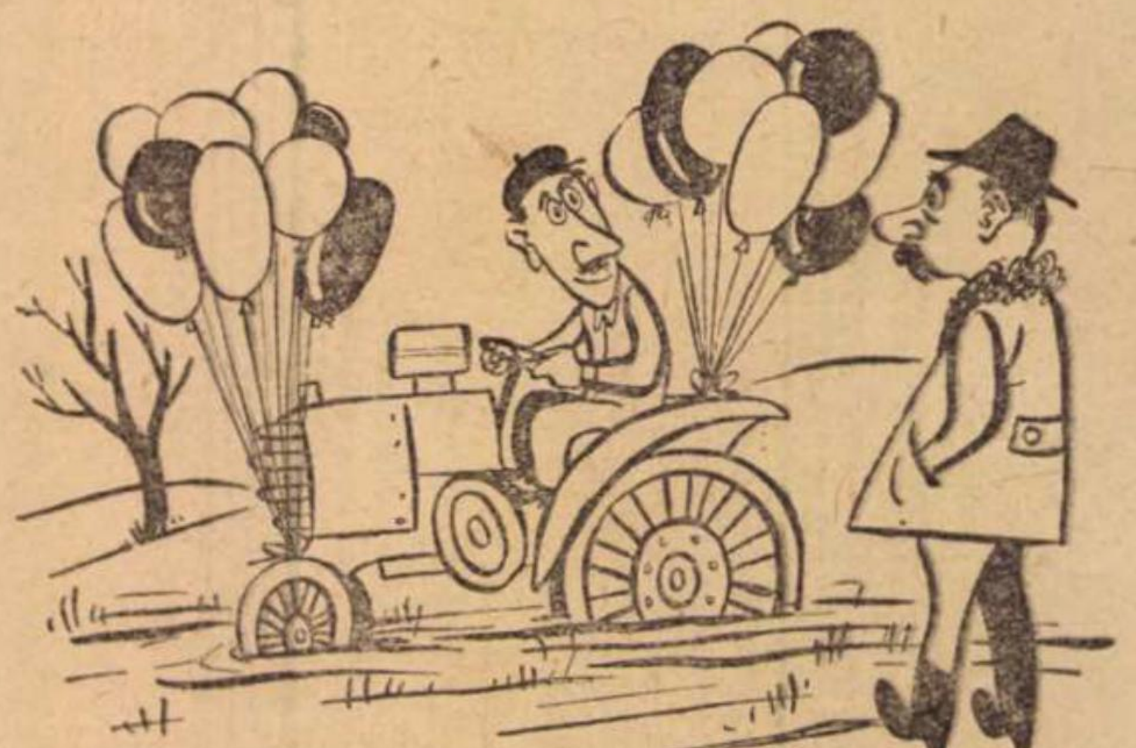
„El kell érni, hogy gyártmányaink használhatóságának időtartama lényegesen növekedjék."

— Érdekes! Ez egy 2000 éves római pallós, ezt a lapátot meg két hete vettem a Vasért-boltban ...

NEM A LEGJOBB MEGOLDÁS

„Csökkenteni kell a mezőgazdasági gépek indokolatlanul magas önsúlyát."

— Igy legalább nem süllyed a sárba!

EZ AZTÁN ELINTÉZTE

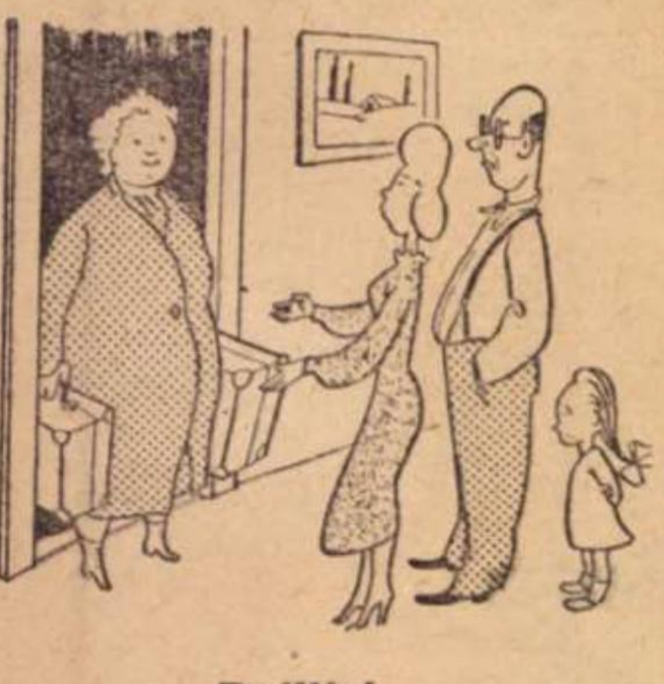
„Bérrendszerünk továbbfejlesztésével biztosítani kell a magasabb szakképzettség nagyobbfokú megbecsülését."

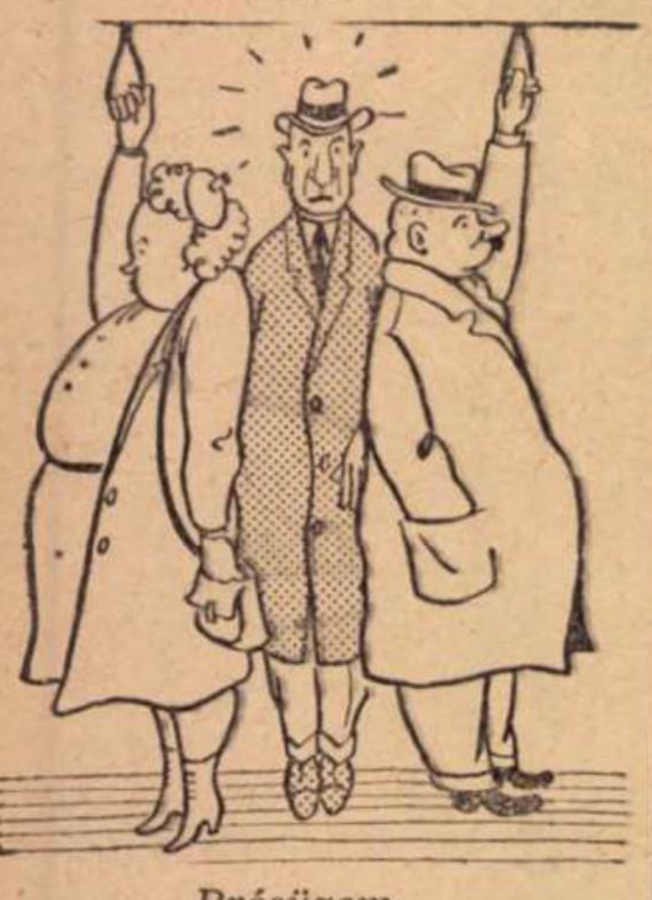
— Kérem, én gépipari technikumot végeztem és most a kezembe nyomnak egy ócska seprűt, hogy seperjek ...
— Igaza van, szaktárs, azonnal intézkedem! Kap egy vadonatúj seprűt!

(Gerő és Várnai rajzai)

Szószerint

Beállító

Présüzem

Üvegfújó

RÖPTÉBEN

Történet a Kolontóról

Ezt a történetet egy Bács-Kiskun megyei hal mesélte el nekem szigorú diszkrécióval ...

— A Kolontó kétszáz holdas víz a kecskeméti járásban. Két téesz van a partján: az alsó végén a fülöpházi Szabadság, a felső végén a kerekegyházi Előre. A két téesz tavasszal elhatározta, hogy közösen halastavat csinálnak a Kolontóból. Vettek közösen hatvanezer forintért halivadékot. Igy kerültem én is a Kolontóba. Megállapodtak, hogy az alsóvégen a fülöpháziak fognak halászni, a felsővégen a kerekegyháziak. Közben azonban mi halak rájöttünk, hogy az alsóvégen jobb a víz és valamennyien lehúzódtunk oda. Noha erről nem értesítettük a két téeszt, hamarosan észrevették a dolgot; a fülöpháziak örömmel elegy meglepetéssel, a kerekegyháziak bosszúsággal elegy meglepetéssel, ami végeredményben érthető. A kerekegyháziak azt mondták: el kell felezni a kifogott halmennyiséget. A fülöpháziak azt mondták: csipiszt! (Nem ezzel a szóval, de én a lényeget mesélem el, halhoz illő szűkszavúsággal és a lényeg ez volt.) A megállapodás úgy szólt, hogy az alsóvégen mi halászunk, a felsővégen ti, kerekegyháziak, mi férfiasan álljuk a megállapodást még akkor is, ha a felsővégen egy fia hal sincs, mert mind leúszott hozzánk. Ti halásszatok a ti vizetekben, mi halászunk a mienkben, punktum! Sokáig vitatkoztak ezen, aztán elmentek a járási tanácshoz, döntsön az. De a járási tanács azt mondta: mi csak gépállomás és téesz közti vitás ügyben dönthetünk, két téesz közti vitában nem. Ami bennünket, halakat illet, véleményünk szerint a fülöpháziak jól tennék, ha feleznének, mert ki tudja, mikor úszunk le a Kolontó másik végébe s akkor ...

Itt sajnos, megszakadt a hal elbeszélése, mert egy fülöpházi halász kihalászta.

Pontos válasz

Gyönyörű tehenészete van a túrkevei Vörös Csillag Téesznek. A gyönyörű tehenészetben gyönyörűek a tehenek és gyönyörűek a villany-fejőgépek. Csupa gyönyörűség az egész.

Csak az a kár, hogy ebben a gyönyörű tehenészetben a gyönyörű tehenek fejési átlaga hat liter és hogy a gyönyörű villanyfejőgépeket egyáltalán nem használják.

És mi ennek az oka?

Sejtelmem sincs róla. Az ok firtatása helyett inkább elmondok egy érdekes párbeszédet:

— Meg tudná mondani pontosan, bátyám, hogy mikor etetnek itt a tehenészetben?

— Már hogyne tudnám megmondani! Amikor eszükbejut ...

A cserkeszőlői rejtély

A cserkeszőlői Vas Zoltán-téeszben a tagok zöme szombaton nem dolgozik.

Vajon miért?

Két oka van ennek.

— Az egyik ok — magyarázzák a bennfentesek — az, hogy a cserkeszőlőieknek külön naptáruk van.

— Hát az miféle?

— Az olyan, hogy a szombat mint pirosbetűs Háztáji Nap szerepel benne ...

— S a másik ok?

— Tudja, van Cserkeszőlőnek egy csudálatos jódtartalmú gyógyforrása ...

— Mi összefüggésben van az a munkafegyelemmel?

— Hát a tagjaink, ha szomjasak, nem abból isznak ...

GERGELY MIKLÓS UTINAPLÓJA

Az első szó

A Szentes melletti eperjesi „Ifjú Gárda" Téeszben november 9-én délben kigyulladt a villany. Óriási örömújjongás volt: égett a villany a lakásokban, az irodákban, a karámokban, az istállókban. Mindjárt megszólaltatták a háromezerkétszáz forintos vadonatúj rádiót. A gyerekek istállóról istállóra nyargaltak, gyönyörködni a villanyfényben. Nagy nap volt ez!

— Mi volt az első szavuk, amikor kigyulladt a villany? — kérdem az egyik téesz-tagtól.

— Az első szó? — tünődik. — Ja igen! Az első szót a könyvelőnk mondta. Dél volt, amikor kigyulladt a villany és a könyvelőnk felkiáltott: „Oltsátok el! Gondoljatok a villanyszámlára..."

Cseppfolyós prémium

A fülöpszállási „Vörös Csillag" téesz száz százalékkal túlteljesítette a bortermelési tervét. Nosza betelefonáltak Kecskemétre, a megyei tanácsra:

— Mennyit lehet prémiumnak kiosztani?

— A többlettermés huszonöt százalékát! — adták meg készségesen a felvilágosítást.

Azóta új szállóige született Fülöpszálláson. Az asszonyok gyanakodva néznek virágos kedvű urukra:

— Mi az, már megint beprémiumozott kend? ...

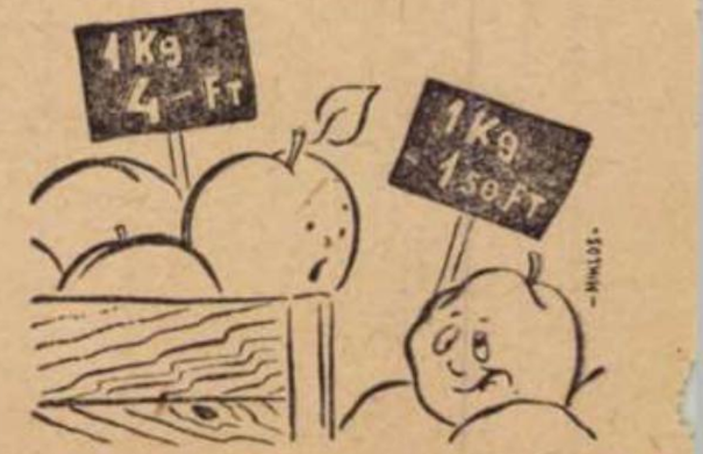
Vágyálom

Egészen kis rádiók kerülnek forgalomba

Két alma beszélget

— Mondja, kartárs, maga miért ilyen olcsó?

— Mert ütődött vagyok ...

Rokonszenves emberpár

A mikor a Vajmiért-vállalat „Bogáncs” című tréfás faliújságján megjelent, hogy Kelemen Dénes, a tervosztálytól hivatalosan eljegyezte Kis Magdát, a könyvelőség dolgozóját, a közleményt általános öröm fogadta.

Bár nem célunk, hogy az eseményekkel kapcsolatban közvéleménykutatást rendezzünk, mégis ideiktatunk néhány keresetlen megjegyzést. Zságonyi igazgató így vélekedett:

— A legrokonszenvesebb emberpár a vállalatnál!

Szedres Bözsi, a rendezvények mókáskedvű konferansziéja csupán ennyit mondott:

— Boldog vagyok! Két cukipofa!

Özvegy Eperjesíné két könnycseppet morzsolt ki a szeméből:

— Ha a fiam nem volna nős, olyan feleséget kívánnék neki, mint Magda. Ha a lányom nem volna férjnél, olyan emberhez adnám, mint Kelemen.

Pap bácsi, a mogorva főpénztáros tréfás megjegyzésre fanyalodott:

— Jövő ilyenkor ezeknek sem fogunk levonni gyermektelenségi adót!

Az ifjú jegyespár lubickolt a népszerűségben. Nem győzték fogadni a jókívánságokat. Mámorrá dagadt a lelkesedés, amikor a szombatesti kultúrelőadáson Szedres Bözsi beleszőtte a konferanszába a közeli házasságkötés időpontját. Olyan taps viharzott az ódon kultúrteremben, hogy a gondnok aggódva pislogott a menyezet felé: féltette a vakolatot.

Halas Péter, a vőlegény legjobb barátja most már elérkezettnek látta az időt, bizonyos társadalmi mozgalom megindítására. Előszedett egy árkus papirost és gondos betűkkel ráírta: „GYŰJTÉS A KELEMEN—KIS-PÁR NÁSZAJÁNDÉKÁRA”.

A legjobb az effajta dolgot felül kezdeni — gondolta — és beállított az igazgatóhoz. Zságonyi összeráncolta a homlokát:

— Mire jó az ilyesmi?

— Herendi-készletet akarunk venni az új párnak.

— Nem helyes, ha én kezdem az adakozást. A többiek azt hihetik, hogy valami muszáj akcióról van szó.

A vőlegény legjobb barátja erre elhatározta, hogy maga nyitja meg az adakozók listáját, még pedig húsz forinttal, nehogy más kevesebbet merészeljen adni, elvégre a vállalat legrokonszenvesebb emberpárjáról van szó.

Szedres Bözsi merészelt. Duzzogva írt be öt forintot.

— Ez a köszönet, hogy olyan szépen konferáltam róluk — mondotta — majd másodikán kérd el tőlem a pénzt, most nincs nálam.

Özvegy Eperjesíné egyenesen megsértődött:

— Nekem sem gyűjtött senki herendire, amikor 18-ban férjhezmentem!

Élénk felháborodással fogadta a jelentkezést Pap bácsi, a főpénztáros, akiről már elárultuk, hogy mogorva alaptermészettel rendelkezik.

— Ismerem ezt — dohogta — most menyegzőre gyűjtenek, aztán majd babakelengyére. Minek házasodnak össze az ilyenek?

Megviselten, gyűrötten, de összefirkálva érkezett a gyűjtőív az igazgatóhoz. Zságonyi végigfutott az aláírásokon, amelyeket sok N. N. tarkított, álcázva azokat, akik csupán rangrejtve óhajtottak szerepelni átlagon aluli adományukkal.

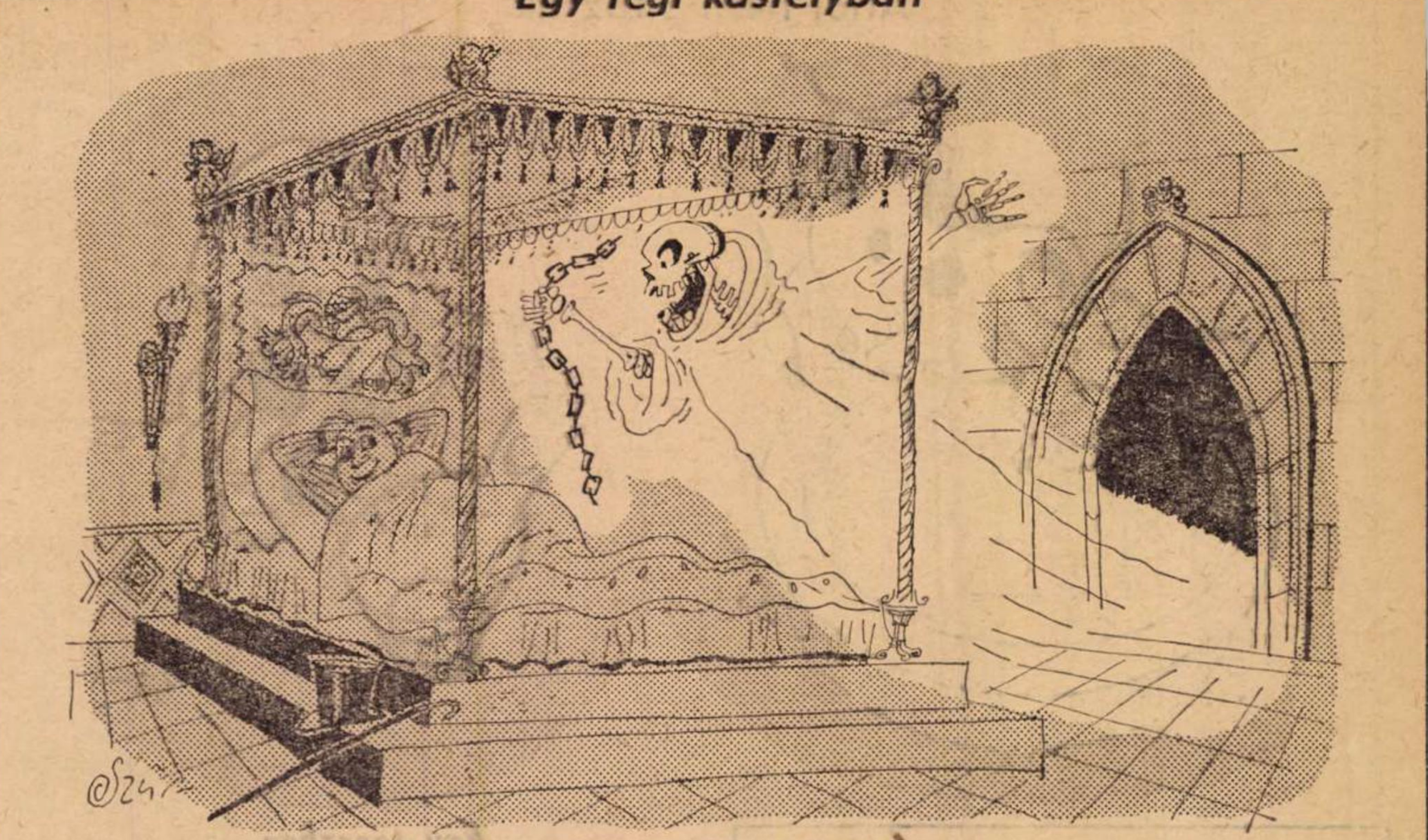
— Majdnem mindenki adott — motyogta Halas Péter.

Mérgesen vette a kezébe a ceruzát az igazgató.

— Hát én is adok egy jelképes összeget — mondotta — de meg kell jegyeznem Halas kartárs, nem helyes, ha egy ilyen ellenszenves emberpárnak segítséget nyújt az ilyesmiben!

Stella Adorján

Egy régi kastélyban

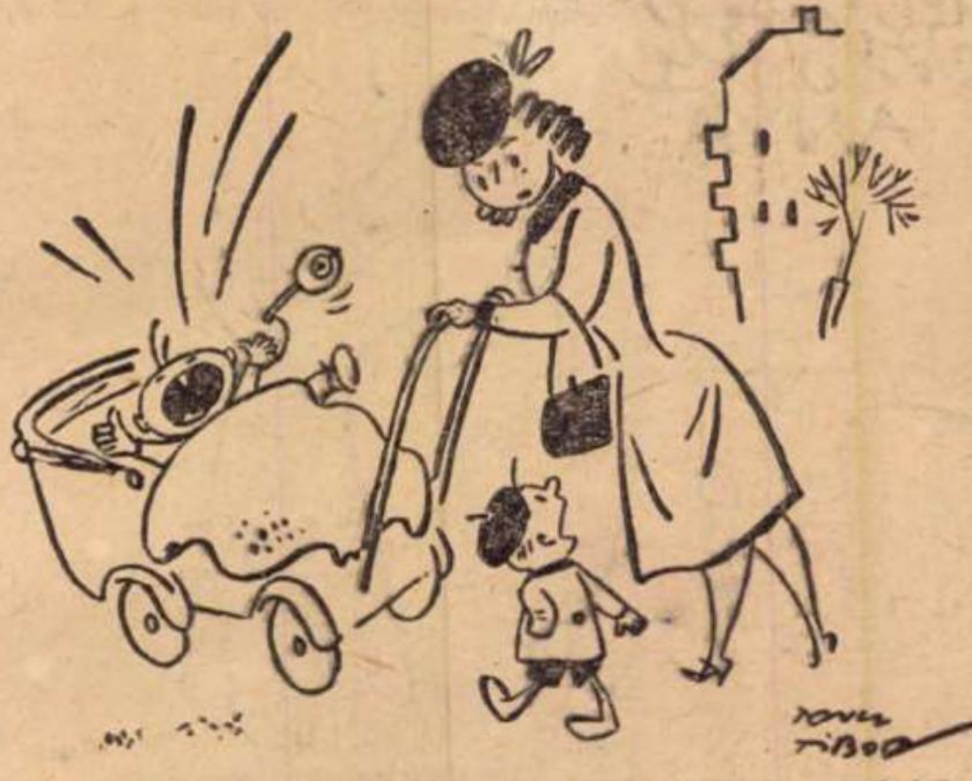
Kísértet: Mi az, mister, már nem fél tőlem?
Hadianyaggyáros: Ugyan kérem! Én már csak a genfi szellemtől félek!

Egy ügyes ablaktisztító

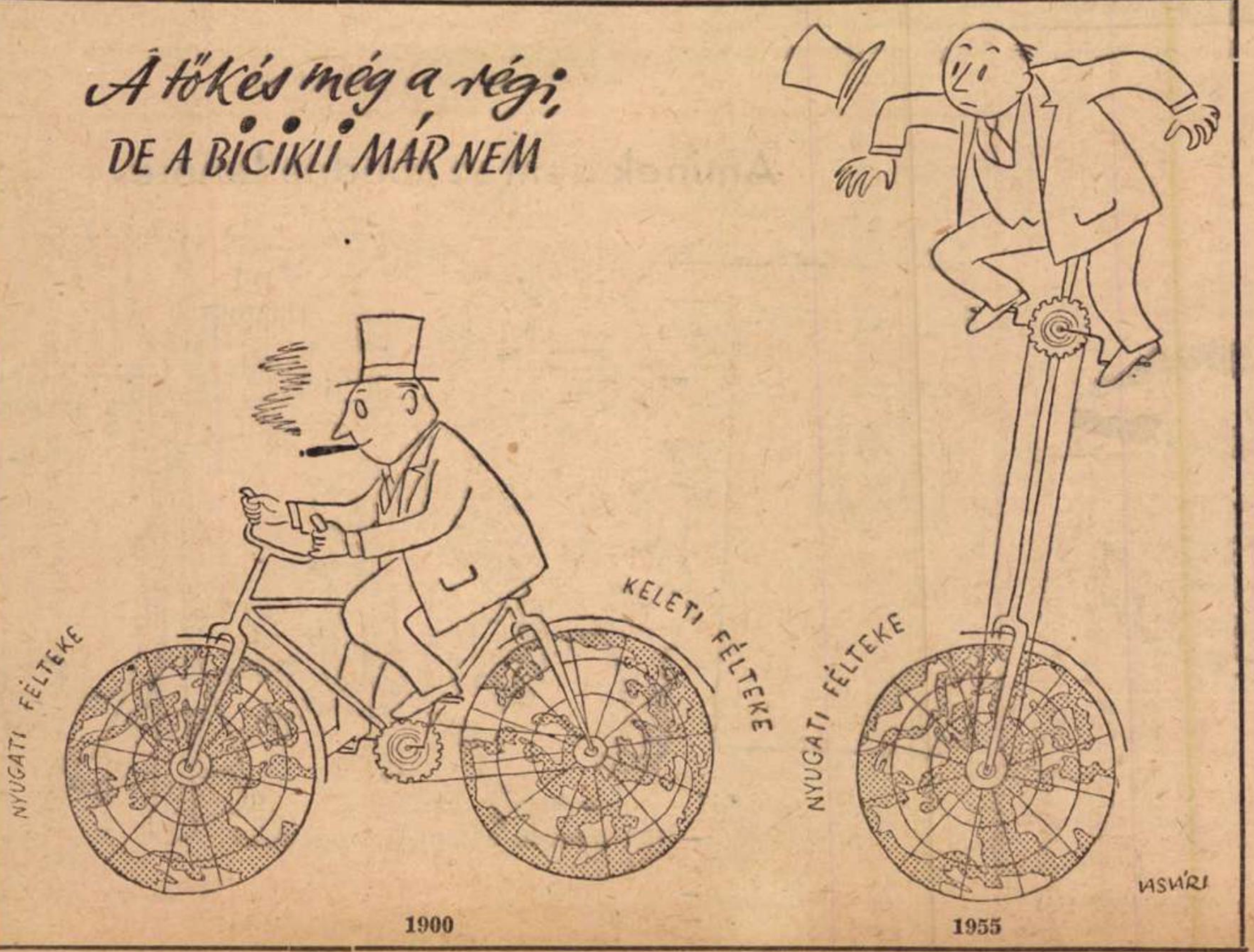

— Pihenjen egy kicsit, csökkenteni akarjuk az önköltséget!

Ebadta tippje

— Anyu! Tudok egy megbízható babajavítót!

Legenda a székesfehérvári macskáról

Én is ott tolongtam a vonat folyosóján. Székesfehérvár felé közeledtünk. Százszor is megfogadtam már, hogy megvárom, amíg a vonat megáll, nem préselődöm a türelmetlenek közé. A fogadalomból mindig az lett, hogy a bőröndömmel bokán ütöttem az előttem állót, miközben mások kosarakat nyomtak az oldalamba.

Ezúttal azonban érdemes volt tolakodnom, mert már háromszáz méterrel Fehérvár előtt megtudtam, hogy a városban csodálatos macska él: egy bűnbánó cirmos cica. Két fehérvári beszélgetett előttem a folyosón:

— Tudod, úgy kezdődött, hogy Kerényiék macskája megette a törpe papagájt. Megverték, mire kárpótlásul hozott helyette egy verebet.

— Azt is megette?

— Dehogy! Szépen, óvatosan elhozta a szájában és élve letette gazdái elé.

A vonat megállt és én egy félóráig nem hallottam a macskáról.

A borbélynál pamacsolás közben megkérdezte tőlem a szövetkezeti fodrász:

— Tetszett már hallani a fehérvári macskáról?

— Annyit tudok, hogy megevett egy papagájt és hozott egy verebet. Másnap talán hozott volna egy túzokot, de úgy gondolkozhatott, hogy jobb ma egy veréb . . .

— Ez még nem lenne érdekes — szakított félbe a borbély, miközben elnémított a borotvával —, de a macska betette a verebet a kalitkába és rázárta a rácsot!

Elvette a gégémről a borotvát, hogy alaposan kicsodálkozhassam magam.

— Fantasztikus! Szinte hihetetlen — mondtam.

Később a városi tanács előtt is elmesélték a macska esetét, de részletesebben.

— Az történt, hogy a papagáj megtanult nyávogni és dorombolni. Ezért dühös lett Kerényiék macskája és mérgében megette a papagájt.

— Jó megoldás! — véltem. Tegnap engem is feldühösített barátom, a Pákonyi, de őt nehéz lenne megenni, mert száztíz kiló.

Az egyik üzletben Ilonka, a bájos eladó, amikor végeztünk a „hivatalos” ügyekkel, így kezdte a macskatörténetet:

— Most olyat hall, amire még nem volt példa, mióta világ a világ!

Olyan lelkesen kezdett a történetbe, hogy nem volt szívem elárulni: tudok a csodálatos macskáról.

— Képzelje el, Kerényiéknél, akik a Népboltban dolgoznak, tragédia történt. A macska megette a papagájt. A szidást azután annyira a szívére vette, hogy másnap hozott egy cinegét, betette a papagáj régi helyére, a kalitkából kiszórta a magokat és hozott neki kukacot, mert tudta, hogy a cinege csak ezt eszik.

— Óriási!

— Ez még semmi! Naphosszat a kalitka előtt ül és hogy kibékítse gazdáit, beszélni tanítja a cinegét. Előnyávog, elődorombol neki és nagyon szomorú, hogy a cinege nem olyan tanulékony, mint a papagáj.

Este indultam vissza Pestre. Az egész vonat a macskáról beszélt. Egyszerre csak megszólalt egy fiatal leány:

— Bocsánat, Kerényi Mária vagyok. Az eset nálunk történt. Az egészből csak annyi igaz, hogy a macskánk megette a papagájt. Ma vettünk egy másikat . . .

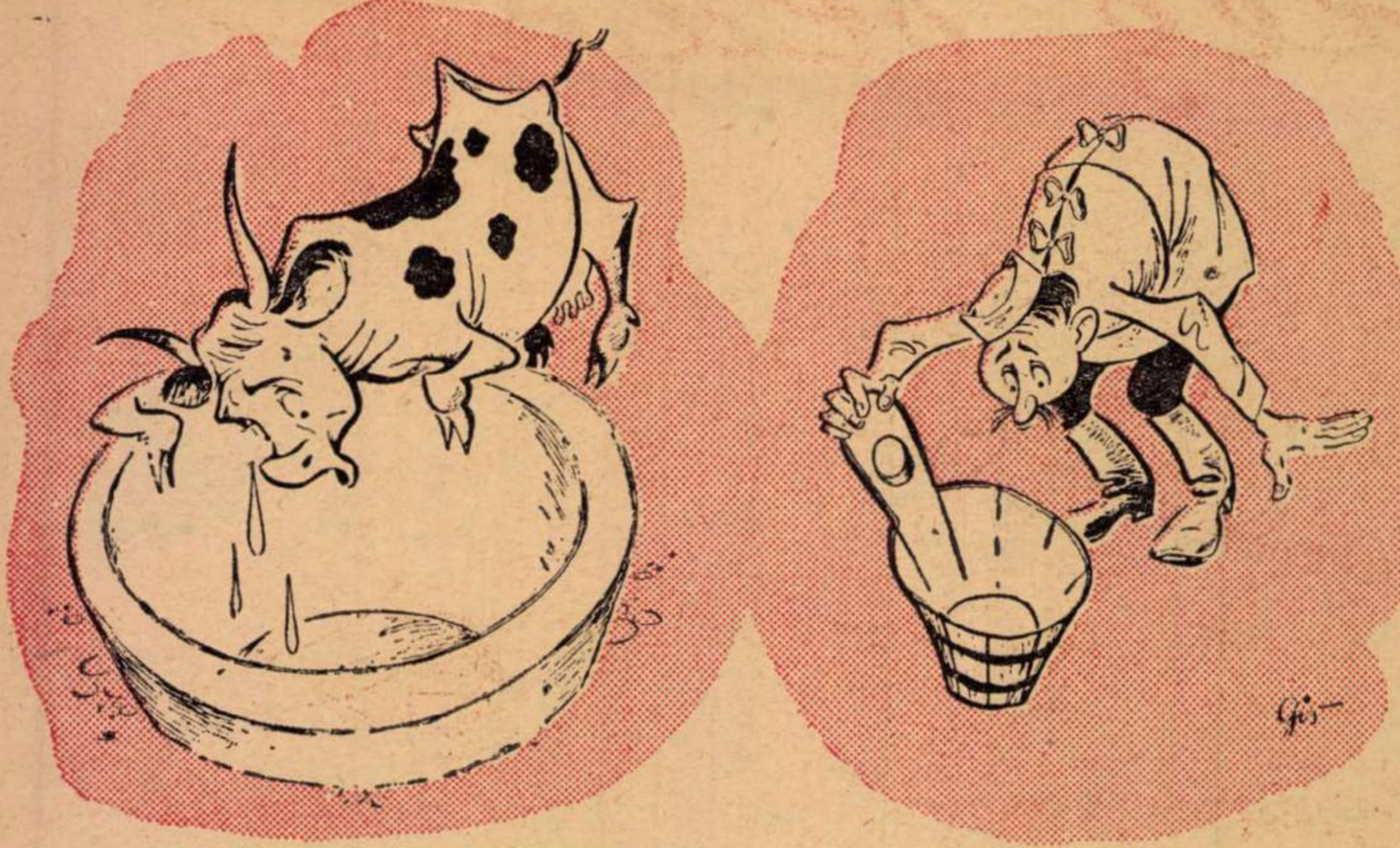
— És a macska? — kérdezte valaki.

— Nincs vele semmi különös. Éppen olyan, mint a többi macska . . .

Senki sem hitte el neki. Úgy vélték, hogy csak szerénykedik.

Palásti László

Ahol nem silóztak

Külföldi szemle

Közös sors

Jean Cocteaut, a francia irodalom világhirű fenegyerekét is elérte a végzet. Tagjává választotta az a francia Akadémia, amelyet annyiszor kigúnyolt. A hatvanegynéhány éves Cocteau is felvette a nevezetes zöld frakkot és az ünnepélyes alkalomból ezt a nyilatkozatot tette:

— Most már én is nemzeti intézmény vagyok, mint Gina Lollobrigida.

Természettudományos felfedezés

Az angol „Picture Post" egyik cikkírója azt igyekszik bizonyitani, hogy a kutya intelligensebb, mint az ember. Tétele bizonyitásául a következőt hozta fel:

„A kutya megérti, hogy mit mond neki az ember, de az ember nem érti meg, hogy mit ugat a kutya."

Szegény kis gengszterek

Amerika nemcsak fegyvert, élelmiszert, s más fogyasztási cikket exportál európai országokba, hanem gengsztert is. Olaszország például többszáz gengsztert kapott az Ujvilágból, olyan gengsztereket, akik Olaszországban születtek és nem szerezték meg az amerikai állampolgárságot. Ezek a deportált banditák eléggé boldogtalanok szülőföldjükön, amely korántsem a korlátlan lehetőségek hazája. Art Buchwald, a „New York Herald Tribune"-ban cikksorozatot irt róluk. Nick DiMarzo elpanaszolta az újságirónak, hogy az olaszok egyszerűen nem tudnak viselkedni, fogalmuk sincs, mit kell tenni rablótámadás, utonállás, bankrablás esetében, holott minden jólnevelt amerikai tisztában van ezzel a sajátos etikettel.

— Ha megtámadunk egy bankot, mindenki egyszerre üvölteni kezd, az ember örül, ha ki tud menekülni a lármából. Ha revolvert fogok egy olaszra, szemenköp. Igy nem lehet dolgozni!

Kolombusz nem tudott partraszállni

A történelem néha bizonyos változtatásokon megy keresztül. Kolombusz nem tudott partraszállni Amerikában — a newyorki kikötői sztrájk miatt. Hogy ez a felfedezés milyen hatást tett a nagy felfedezőre, arról nincs adat.

Pontosan az történt, hogy a pennsylvániai Chester városában 10 000 dollárt gyüjtöttek Kolombusz Kristóf szobrára. A szobrot Olaszországban rendelték meg. A kétméteres szobor el is készült, s a Saturnia nevű gőzösön útnak is indult Amerikába, csak éppen nem tudott patraszállni a bennszülöttek bérmozgalma miatt...

Görög tragédia

Rómában lelepleztek egy álorvost. Az illető, Aristide Egidi, jó pénzért nyújtott a betegeknek olyan orvosi segitséget, amilyen egy átlagos gépkocsivezetőtől telik. A betegeket elkápráztatta díszes görögnyelvű diplomája. Mint kiderült, Egidi mester a római görög követség szolgálatában állt mint sofőr, s a diploma nem volt más, mint a követség meleghangú ajánlólevele. Amikor tette inditóokai felől kérdezték az álorvost, nem kis logikával igy válaszolt: „Mint sofőr, annyi ember életét veszélyeztettem már, hogy szebbnek találtam, ha ezentúl gyógyitok".

Női dolgok XLVIII.

— ...és mégis ezerszer jobb férfinak lenni!
(Vasvári Anna rajza)

Egy téeszben

— Be ne menj, Julis! Vezetőségi ülés van!
— En bemehetek! Az elnök üzent értem...
— Csak nem akarnak beválasztani?
— Dehogy! Azt üzente, hozzam el a pipáját!

Szigorú ANYA

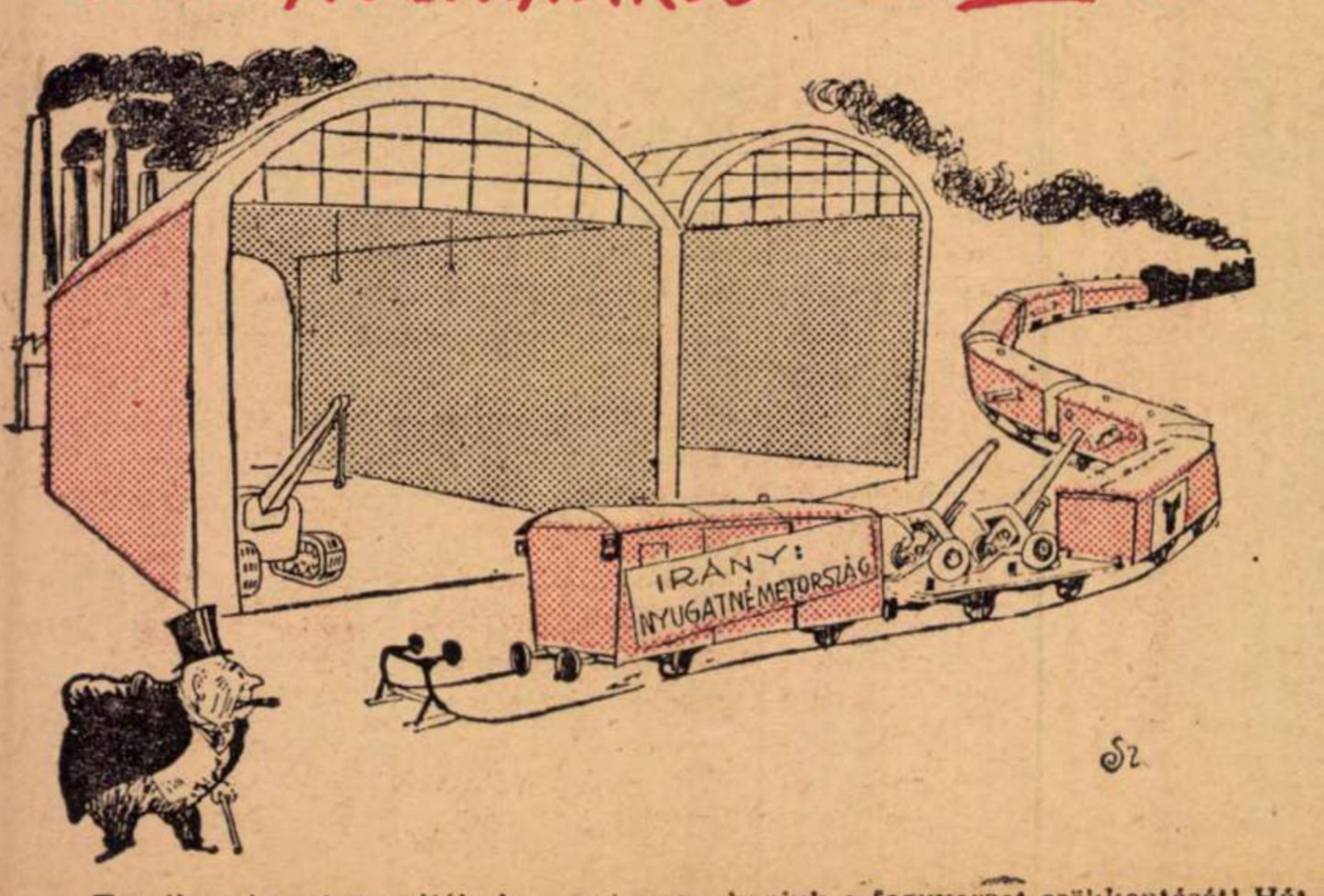
— Hányszor mondtam, hogy ne hamuzz a szőnyegre!

RAVASZ RÓKA

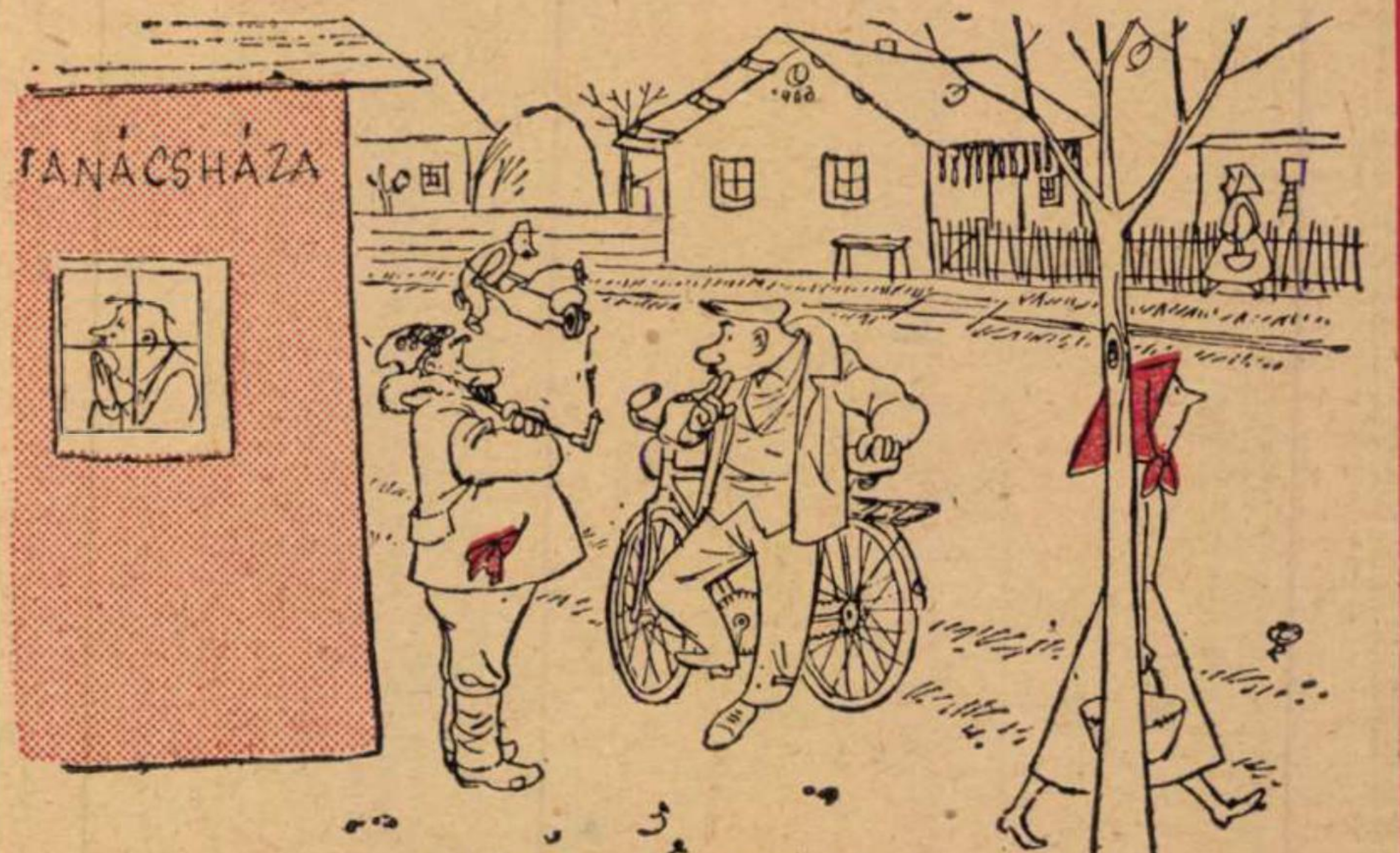
— Figyelmeztetem, ha lelő, akkor nincs többé kire hivatkozni a baromfibeadásnál...

A FEGYVERGYÁROS hozzászól

— Tessék, még azt mondják, hogy mi nem akarjuk a fegyverzet csökkentését! Hát nem most ürítettük ki a raktárakat?!

Aminek nem szabadna lennie

— Hol ülésezik a termelési bizottság?
— Itt!
— És mikor?
— Soha!

vendég oldal

TÖRTÉNET AZ ÉBERSÉGRÖL
Achille Gregor cseh humorista írása,

Kétségtelen, hogy éberségre - mindenütt szükség van. A vasútállomáson, a moziban, az állatkertben, még a nyilvános parkokban is. Éberség nélkül ki se tedd a lábad hazulról, mert könnyen póruljárhatsz. Én egyszer egy úgynevezett vendéglátóipari helyiségben nem voltam eléggé éber, pontosabban elugrottam telefonálni és mire visszatértem, valaki megitta a kávémat és leharapta a kiflim végét. Azóta éber vagyok és ha telefonálni megyek, magammal viszem a kávét is.

Ez a kávé-ügy persze csekélység, sokkal jelentékenyebb dolgokról van szó. Példának okáért Mjelnyik vidékén egy bizonyos konkrét községben az éberséget gőzerővel művelik mindenütt, ahol csak lehet. A szövetkezeti magtárban, a baromfiteleper a pajtában, még az ebzárlatot hirdető táblán is. Mindenütt a következő hirdetményt ragasztották ki:

„Éberség mindenekelött!"

A tanácselnöknek ez az éberség nem is volt elég. Magánszorgalomból a következő szövegű plakátot szerkesztette meg:

„Az éberség és az óvatosság mindennapi kenyerünk!"

Ezt a saját hivatalos kezével kiragasztotta a szövetkezeti istálló falára is. A plakát rikító színei mély pszichológiáról tanúskodtak, lehetetlen volt észre nem venni, nem is maradt el a hatás, napokig még a fecskék se mertek az istálló eresze alá repülni. Kár, hogy a környéken nem írtak ki éberségi versenyt, biztos, hogy ez a bizonyos konkrét falu nyerte volna meg. Nemcsak a plakátokat ragasztották ki, de minden plakátra még egy hivatalos bélyegzőt is nyomtak: „Ilyen meg ilyen község tanácsa a mjelnyiki járásban." És csak erőszakkal lehetett az elnököt meggátolni abban, hogy valamennyi plakátot aláírja. Minden az éberséget szolgálta itt, egyetlen sövény sem maradt éberség nélkül. Joggal mondhatta a község minden polgára: jaj az ellenségnek!

Eredetileg ezt is plakátba akarták foglalni, de sajnos, közbejött valami. A szövetkezeti istállóból elveszett egy ökör. Egy mintapéldány. Ötmázsás. Nem az elnök volt az egyetlen, aki megijedt. A község minden lakója kétségbeesett. Hiszen éppen az veszett el, amely a pszichológiai plakát mögött volt az istállóban. Végzetes!

Mozgósították a szövetkezeti tagságot, átkutatták a szénát, felmásztak a padlásra, de az ökörnek nyoma veszett. Ötmázsás súlyát meghazudtoló fürgeséggel tűnt el. Az elnök majdnem belebolondult. Mire volt akkor jó a pszichológia, a plakát, meg az éberség?

Meghányták-vetették a dolgot és arra a következtetésre jutottak, hogy az ökröt valószínűleg egy róka vitte el. De abban is egyetértettek, hogy rendkívül sovány róka lehetett, másképp nem surranhatott volna ki az istálló rácsos ablakán egy ökörrel a szájában. Magától az ökör aligha mászott ki, minthogy nem volt holdkóros.

Valakinek az jutott az eszébe, hogy ha az ökör nem az ablakon mászott ki, talán az ajtón át jutott a szabadba. Ezt a feltevést valamennyien helybenhagyták. Az ökröt valóban az ajtón keresztül vezethették ki, annál inkább, mert az éberséggel való szüntelen és lázas foglalkozás közben nem jutott idejük arra, hogy a szövetkezeti ólat éjjelente bezárják.

A tanács tehát úgy határozott a helyszínen, hogy a jövőben festék helyett lakatokat vesznek. Egyidejűleg érdeklődni fognak a talált tárgyak osztályán is, hátha megkerül az ökör.

A rendőrök nem kis érdeklődéssel hallgatták végig a bejelentést. Megkérdezték, melyik ökörről van szó, milyen színű, milyen névre hallgatott, érdeklődtek szokásai és hajlamai iránt. Minderre részletes választ kaptak, mégse mentek ki a helyszínre, hogy a csülkök lenyomatait megszerezzék. Ehelyett elmondták: hónapok óta hiába figyelmeztették a szövetkezeti tagokat arra, hogy csupa éberségből beragasztották plakátokkal az összes ablakokat és nem látják azokat, akik az udvarokon ki-bejárkálnak.

De azért meghányták-vetették az összes lehetőséget, hogyan találhatnák meg az ökröt. Hagyták, hogy az atyafiak kellőképpen kétségbeessenek, aztán a gyászoló szövetkezeti tagság szeme láttára elővezették az ökröt a garázsból.

Az eset híre hamarosan elterjedt a környéken, mégsem nevetett senki. Hasonló körülmények közt tűnt el ugyanis a szomszéd tsz-ből egy több méter hosszú gépszíj. Azt a rendőrök vették le egy őrizetlen cséplőgépről és a tanácsnál helyezték letétbe.

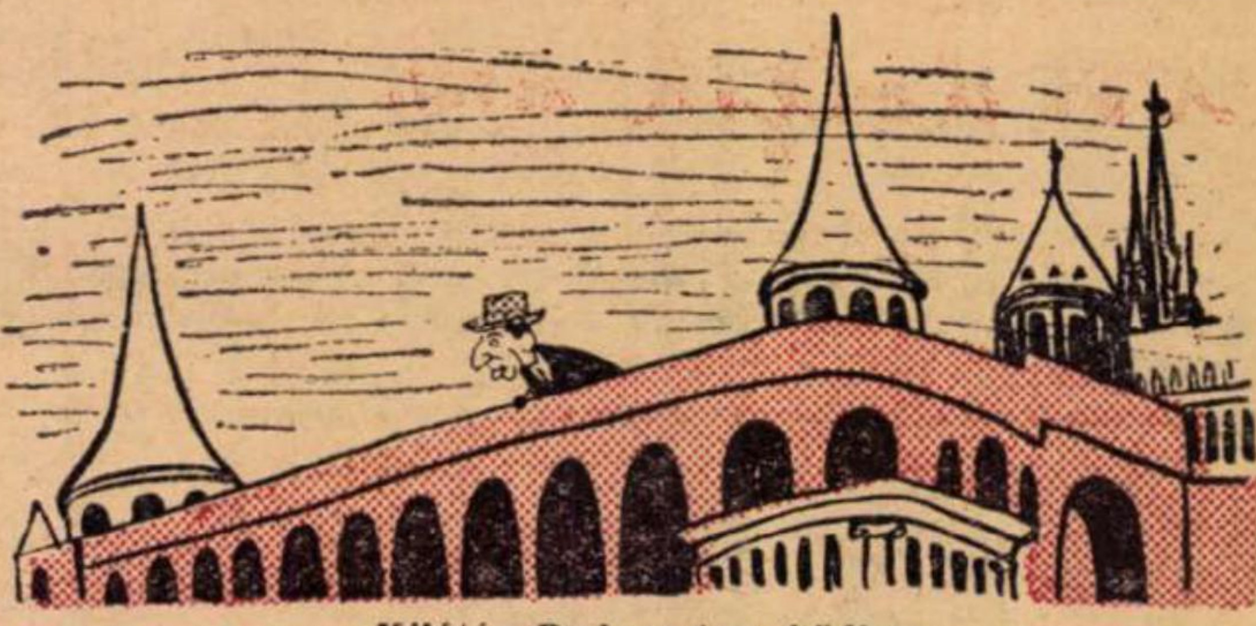
Mindebből az a tanulság, hogy az éberséggel éberen kell törődni, mert hol egy ökör veszhet el, hogy egy szamárnak lehet kellemetlensége.

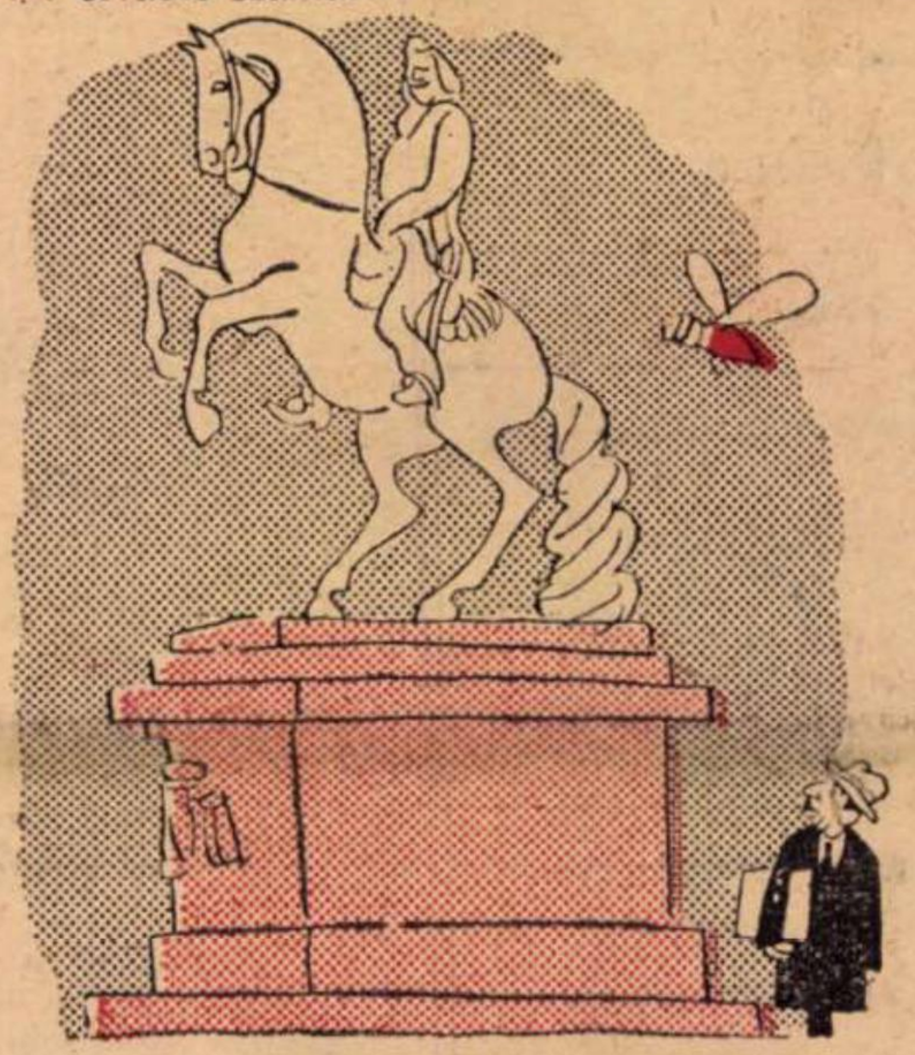
Még le sem tettem a bőröndöt, máris elkezdtem a rajzolást.

Budapest
egy cseh rajzolóművész szemével

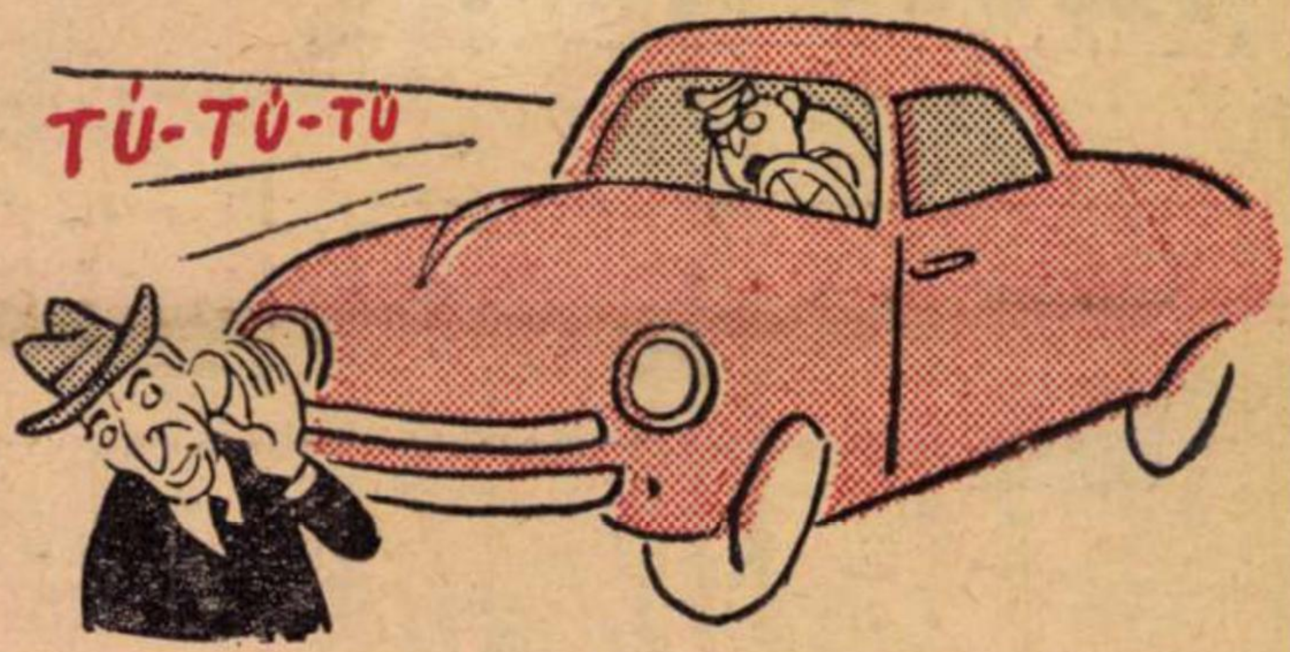
Antoni Pelc, a prágai Dikobraz állami és békedíjas rajzolóművésze nemrégiben Pesten járt, élményeit rajzokban örökítette meg a Ludas Matyi olvasói számára.

Kilátás Budapesten, ködben

Félórája lesem: mikor száll rá a légy a lóra. Kíváncsi vagyok, hogy fogja a farkával elhessegetni . . .

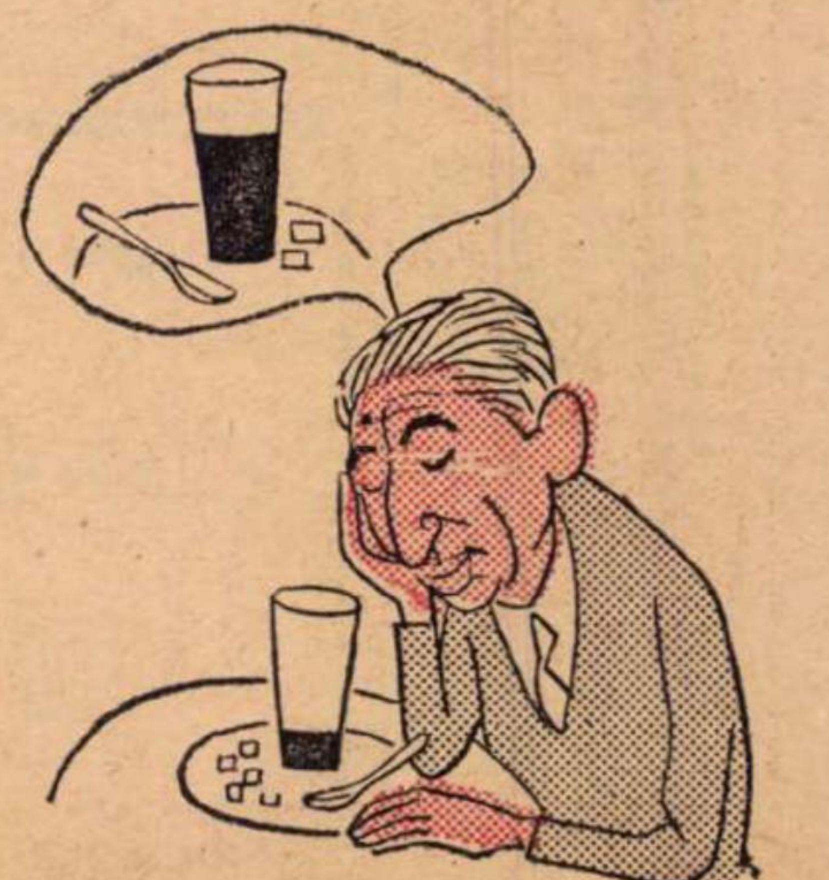
A spórolós cseh rajzoló ingyen huzat a fülébe

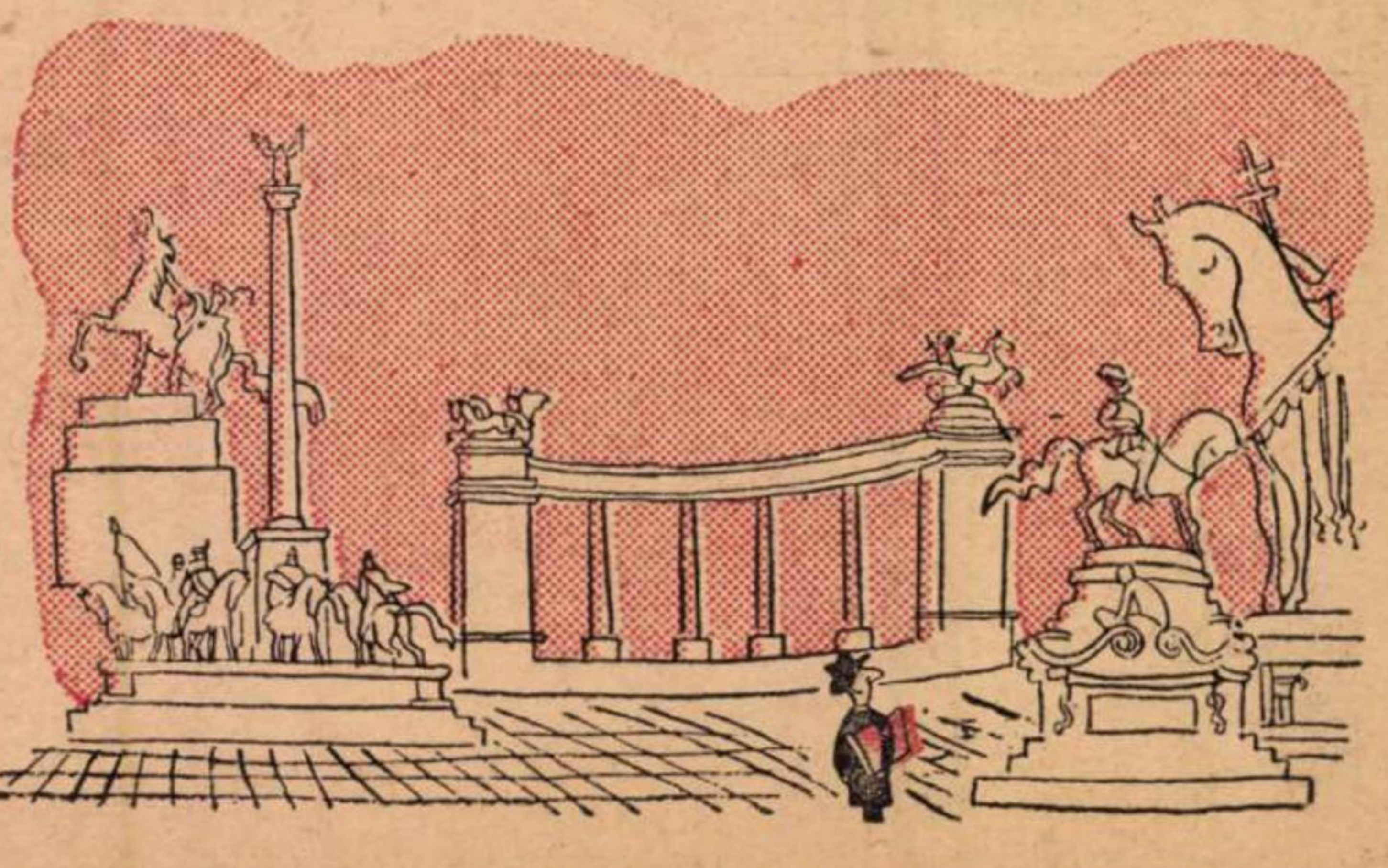
Azt tapasztaltam, hogy a pesti nők szőkék, csak egyetlen fekete nőt láttam, de annak is festve volt a haja.

A novemberi levélhullásnál ezek is lehullanak?

Dupla kávé: fantázia és valóság

Érdekes, milyen sok lovasszobor van Pesten, s milyen kevés Prágában 'Úgy látszik, a mi őseink biciklin jártak . . .

Ő azt gondolta, hogy… Bár én nem gondoltam semmit…

— és az ügyintézés

Csak most jöttem rá, hogy mi történt, pedig amikor ez történt, még nyár volt.

Távoli hegyekben mászkáltam akkor. Madárlátta lejtőkön szeltem keresztül-kasul az erdőt. Egy kis tisztáson, mely minőségi füvekkel illatozott, megszabadítottam magam fölösleges ruhadarabjaimtól, (már amilyen mértékben az erdők erkölcse megengedi) és leheveredtem.

A nap sütött, a fű illatozott, a fák suttogtak, a madarak kiabáltak, és én feküdtem.

Egyszerre csak ág reccsen és léptek neszét hozza a puha szél. Félig alvó fantáziám már kikerekítette magának a vadorzó, a vaddisznó, a vadbölény és egyáltalán, minden erdei vadak legvadabb körvonalait.

De nem!

Mert amikor elszántan felültem, egy szelíden sétálgató emberpárra eshetett csupán csalódott tekintetem. Az egyik férfi volt, a másik nő, ahogy ez már erdőszerte szokás. Kedves mosollyal köszöntem nekik. Ugyanis ismertem őket. Ők riadt vigyorral visszaköszöntek. Ugyanis ők is ismertek engem. Én visszafeküdtem, ők tovább mentek. Én egyedül maradtam, ők ketten…

Aztán nemsokára beköszöntött az ősz. Valami megbízást kaptam. A megbízatás sürgős is volt, fontos is volt, de sürgőssége és fontossága elé sok akadályt gördítettek, amint ez már városszerte szokás. Én — miután már majdnem minden utat bejártam, ami járhatónak látszott — döntöttem! Elmegyek ahhoz, akit általában úgy neveznek, hogy: Tőlefügg!

Tőlefügg kartárs azonnal fogadott. Hellyel és cigarettával kínált. Végighallgatott és fontos-sürgős ügyemet huszonnégy óra alatt elintézte.

Illetékes helyen megdícsértek az ügy gyors és eredményes elintézéséért és ezentúl minden sürgős-fontos ügyet rám bíztak. Én minden esetben Tőlefügg barátomat kerestem fel és az ügyintézés úgy ment mint a karikacsapás. Mikor felterjesztettek prémiumra, gondolkozni kezdtem, hogy mitől vagyok én ilyen ellenállhatatlan munkaerő.

És rájöttem! Pedig akkor már ősz volt.

Ugyanis Tőlefügg kartársnak felesége van, viszont akivel az erdőben sétált, az nem a felesége volt, ám akivel a tisztáson találkoztak az én voltam…

Én ezeket akkor is tudtam, de azt is tudtam, hogy az erdő mindenkié, összes leveleivel, illatos tisztásaival, kiabáló madaraival és minőségi füveivel.

Ezt tudtam…

De azt nem tudtam, amit most már tudok, hogy Tőlefügg kartárs az erdei találkozásunk pillanatában azt gondolta, hogy én most azt gondolom. Pedig én igazán nem gondoltam semmit. Még azt sem, hogy esetleg hivatalos ügyben járják az erdőt.

Azóta hálás szívvel gondolok arra az erdőre, minden tisztásával, füveivel és hulló leveleivel… És jó utat kívánok a költöző madaraknak…

Pásztor János

A dudari SZÉNBÁNYÁBAN

A KÉTLAKI DILEMMÁJA

— Mit gondolsz, Terus, ma hova menjek dolgozni?

SÁROSAK, ELHANYAGOLTAK AZ UTAK

— Azt hiszem, gyorsabban érnék a bányába, ha letenném a vízijártassági vizsgát.

ILYEN ŐRRE VOLNA SZÜKSÉG A DUDARI BÁNYÁBAN,

de ha a bányatelepet bekerítenék, az sem volna rossz!

EZ PRAKTIKUS!

Riporter: Milyen az üzemi koszt?
Bányász: Most már jó.
Riporter: Mióta?
Bányász: Amióta hazulról hozzuk!

ÚTKÖZBEN HAZAFELÉ

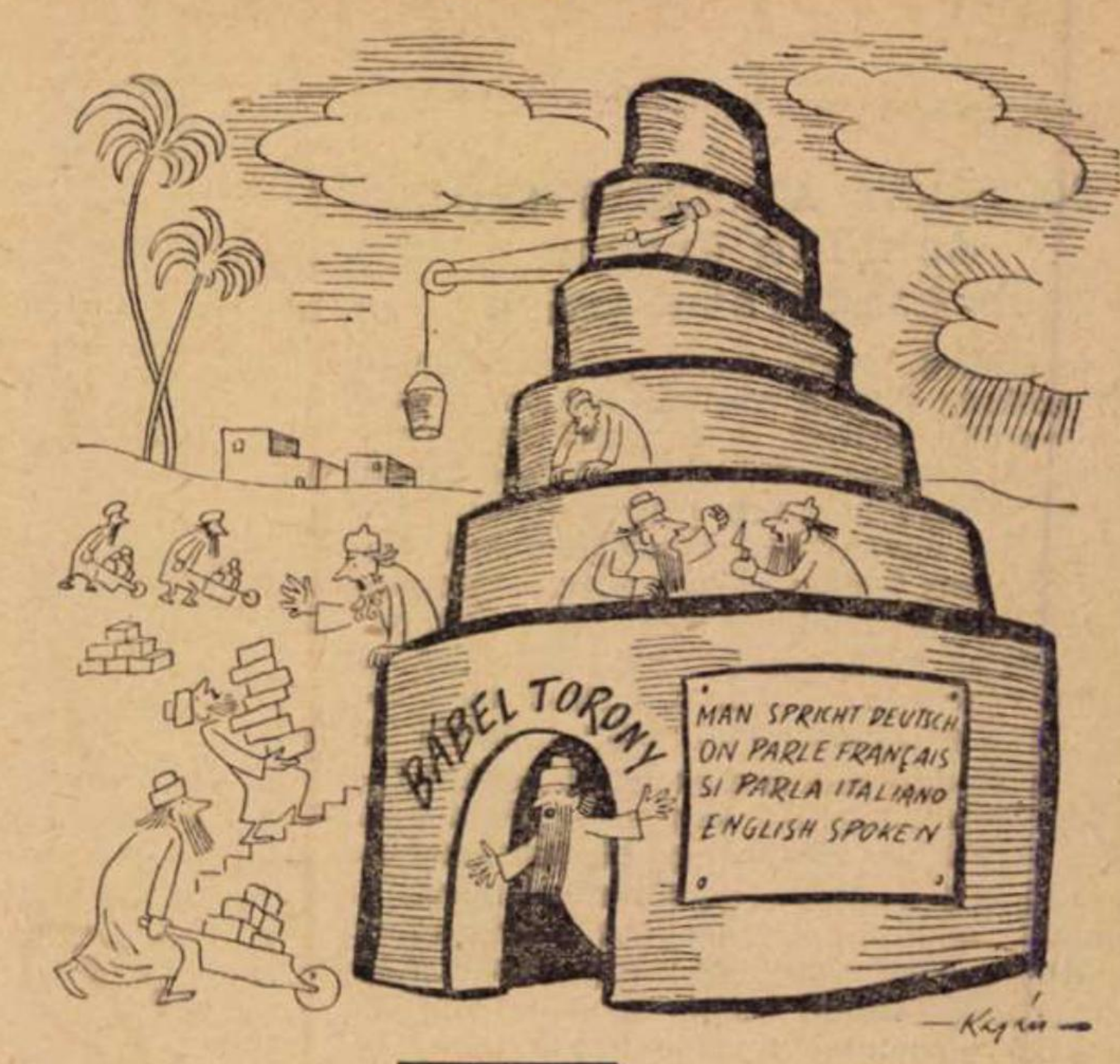

— Sajnos, hiába ábrándozol, a fürdő legjobb esetben csak jövő év végére lesz kész!

A NÉPSZERŰ BÁNYAGÉP LEVELE

Meglepő táblák

Kényes kérdés

— Jó, jó, a finánclábból cigaretta lesz, de mi lesz komám a dohánnyal?

Panasz egy kisfilmre

Kedvelem a híradókat és a kisfilmeket. Ebből következik természetszerűleg, hogy sűrűn járok a Híradó-moziba, ahol is tudvalévőleg az általam kedvelt híradókat és kisfilmeket mutatják be. A november 3—9-i műsorra különösen felajzva ültem be. A műsor sokat ígért: egy híradó, egy sportfilm, egy szovjet rajzfilm s egy kis filmvígjáték, kedvenceimmel, Gózon Gyulával és Pongrácz Imrével a főszerepben.

A híradóhoz, a sportfilmhez és a rajzos filmhez nincsen semmi hozzáfűzni valóm. Jók voltak. Jól indult a vígjáték is. A kedves, rokonszenves Pongrácz igazán rokonszenvesen volt szerelmes a kislányba, a drága Gyula bácsi is szeretetreméltóan szemlélte a bimbózó szerelmet. Úgy ment minden, ahogy ilyenkor szokás s a nagy duett után már közeledett egymáshoz a fiú (Pongrácz) és a lány ajka.

Ekkor váratlanul megállt a kép és hosszú csók helyett a felcsigázott nézők azt a rideg közlést kapták, hogy amit láttak, nem is igaz, minden csak így történhetett volna, ha… Ha Pongrácz nem közlekedett volna szabálytalanul s el nem gázolta volna az autóbusz! De elgázolta! A nézők ezután végiggyönyörködhetik a közlekedési baleset és az azt követő operáció minden részletét s elmerenghetnek kedvencük agyonpólyált végtagjain.

Meggyőződéses híve vagyok a törvénynek, rendeletek és szabályok megtartásának. Járdán közlekedem, útkereszteződéseknél még sárgában sem megyek át, türelmesen kivárom a zöld jelzést. A moziból kijövet szállt meg életemben először a vágy, hogy átosonjak a piroson, autóbuszok és kerékpárok előtt ugrándozva jussak át a Körút másik oldalára. S hogy a rend szeretete mégis erősebb volt bennem a bosszú ördögénél, az semmiképpen sem ennek az ostobácska filmalkotásnak az érdeme.

A propaganda fontos dolog. De azért nagyon kérem az illetékeseket: Romeo szúrja csak le továbbra is Tybaltot. S ne szolgáltassa be tőrét a MÉH-nek a fémgyűjtő hónap alkalmából.

Hajdú Ferenc

Kulturfront

Regényrészlet

Nemrégiben nagy érdeklődéssel olvastam az Irodalmi Képes Almanachban, hogy T. Bakos Benedek barátom regényt ír. A készülő műből „Találkozás" címmel egy részletet is közöltek.

A regényrészlet rövid tartalma:

Pityu hazafele tart. Lába alatt zizzen az őszi avar. Valahol vonít egy kutya.

Hirtelen elébe toppan Lujza, hóna alatt egy kövér lúd.

— Jaj, de megijedtem! — kiált fel a fiú. — Először azt hittem, hogy maga a dr. Sóvágó Lajos Béla...

— Onnan jön? — kérdi a lány könnyes szemmel.

— Onnan! — vallja be a fiú.

— S most hova megy? Oda?

— És ha oda megyek? — feleli dacosan Pityu.

— Hát akkor isten vele! — zokogja a lány és lassú léptekkel távozik.

Pityu hosszan utánanéz, aztán eszébe jut, hogy mennie kell, mert a kofahajó már biztos befutott.

Megeredt az eső...

Ennyi volt az egész. Engem azonban nem hagyott nyugodni a dolog, kiváncsi voltam, ki az a Lujza és miért sír, ha a fiú onnan jön, továbbá hogy kerül bele a históriába a kofahajó.

Felkerestem tehát az illetékest, a szerzőt és megkérdeztem.

— Tudod — mondta elgondolkozva a mester — Lujza alakjában korunk egy névtelen hősét akartam megrajzolni, aki asszonyi szívében hordja a jövendőt...

— Az előzményekre vagyok kiváncsi! — szóltam közbe kissé türelmetlenül.

— Az előzmények? — dadogta zavartan T. Bakos. — Hát tudod, úgy kezdődik, hogy kohót építenek a fiatalok, vagy micsodát és ott ez a Pityu izé...

— Micsoda? — faggattam tovább.

— Ácsmester, illetve zöldségkereskedő...

Csodálkozva néztem rá.

— Megismerkedik a lánnyal — folytatta verejtékezve a szerző — egymásba szeretnek, de közbejön a muhi-ütközet... Nem, ez a történelmi regényem egy részlete...

— Egy szót sem értek! — csóváltam a fejem.

— Nézd, neked elárulom — suttogta megtörten a mester — fogalmam sincs az előzményekről... Ugy, ahogy mondom!... Tudod, én nem regényt írok, azzal rengeteg baj van... Először is meg kell írni azt az ötszáz oldalt, aztán többször átdolgozni... Brrr! Nem! Én csak regényrészletet írok... Erre specializáltam magam!

Ezekután gyorsan elbúcsúztam T. Bakostól és távoztam.

Alig értem haza, csöngetnek és belép Vendel bácsi.

— De rég láttam, Vendel bácsi... Hogy tetszik lenni? — kérdeztem kényszeredett mosollyal.

— Remekül! — felelte az öreg és letelepedett.

— Mi újság az üzemben? — kérdeztem, csak hogy kérdezzek valamit.

— Minden a legnagyobb rendben!

— Még mindig társbérletben tetszik lakni?

— Dehogy, öcsém! — kacagott Vendel bácsi. — Kaptunk egy gyönyörű kétszobás lakást a Rózsadombon.

— Mi a fene?

— Ugy bizony! És épp ma emelték a fizetésemet!

— Ez igen! Egyszóval semmi panasza, Vendel bácsi?

— Nincs hát, öcsém! Hogy volna? — kiáltotta az öreg és pipára gyújtott.

Ekkor remek ötlet jutott az eszembe.

Ezt a jelenetet megírom! — határoztam el. — Ez lesz nagy, háromkötetes szatirikus regényem első és utolsó részlete.

Mikes György

A legnépszerűbb pesti szerző

— Ejnye, ha még élnék, mennyi pénzt kapnék a Szerzői Jogvédő Irodától...

A humor könyvéből

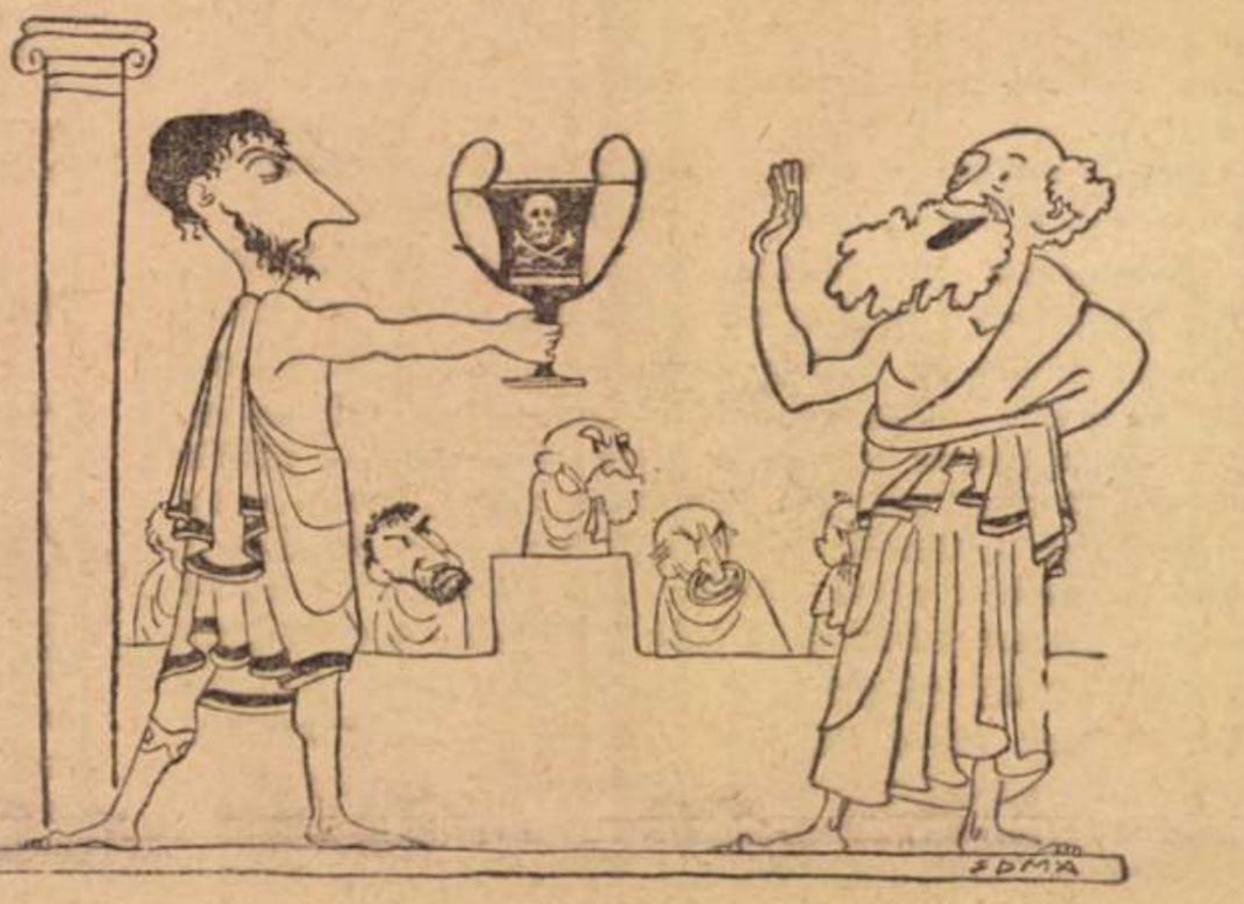
Rippl-Rónai József jóhumorú ember volt. A művészklubban éppen kollégákról beszélgettek s szóbakerült egy tehetségtelen piktor is, aki töméntelen képet fest, de egyiket sem tudja eladni, s emiatt meglehetősen nyomorog.

— Nyomorog? — ütődött meg az egyik művész —, hiszen évek óta rengeteget nyer a kártyán!

Egy pillanatig érthetetlen volt a dolog, de akkor Rippl-Rónai „megmagyarázta":

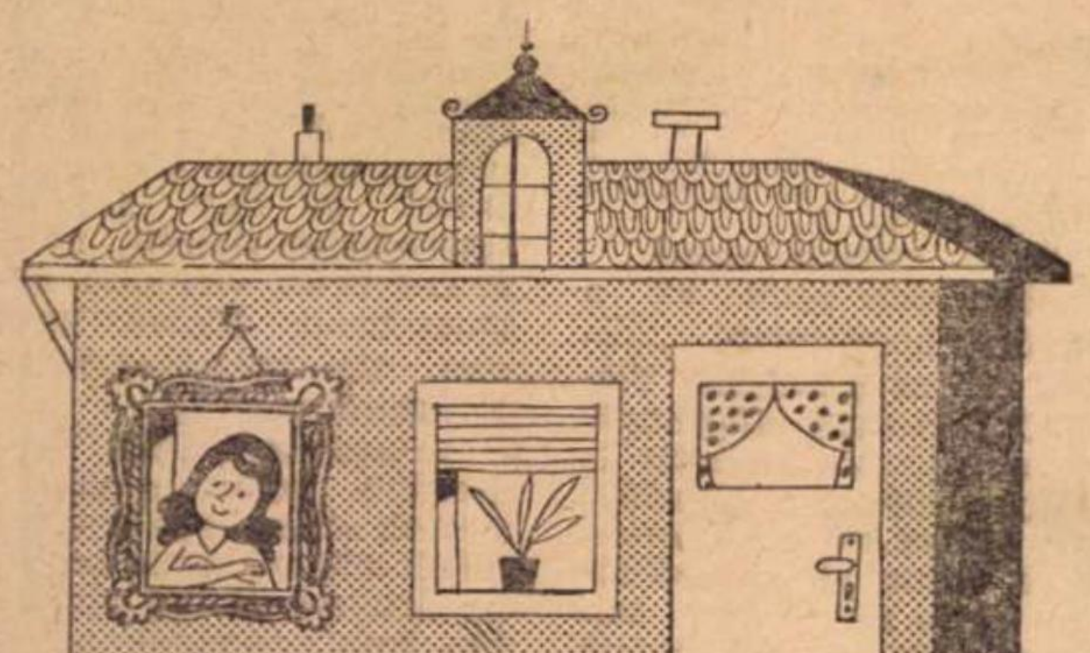
— Igen, igen, csakhogy, amit éjszaka összenyer, azt nappal elfesti...

Szerénység az ó-korban

— Köszönöm, sosem iszom!

A modell otthona

Akiknek szívesen tapsolunk...

Gellért Lajos Trenyov „Gimnazisták" című darabjában.

(Edma rajza)

Ők is látni akarják...

Kép szöveg nélkül.

Ámor lett belőlem

Gyermekkoromban, mint annyi más gyerek, én is rendőr akartam lenni, vagy mozdonyvezető, vagy kalauz.

Arra soha életemben nem gondoltam, hogy Ámor legyen belőlem. És mégis: Ámor lett belőlem.

A Kis Színpad egyik előadásán történt, amelynek műsorát én konferálom. A harmadik műsorszámot konferáltam be, amikor az ügyelő odalépett hozzám:

— Egy fiatalember várja!

A színfalak mögött tizennyolc év körüli fiú álldogált. Ádámcsutkája izgatottan liftezett fel és alá. Bemutatkozott — valami Ferenc volt — néhányat nyelt, aztán sűrű torokköszörülés és ádámcsutkamozgás közepette végül is kirukkolt kérésével. Arról volt szó, hogy úgy beszélték meg Juditkával — aki különben Nagy-Budapest legcsinosabb, legkedvesebb, legaranyosabb kislánya —, hogy a színház előtt találkoznak, háromnegyed nyolc órakor. Ő, mármint Ferenc, a 36-os autóbuszra várt és a busz nem jött. Félóráig várt az autóbuszra. Szerencsére Juditkánál voltak a színházjegyek, Ferencét otthagyta a portásnál. Amikor a fiú lihegve, vöröslő füllel végül is a második szám előtt leereszkedett melléje, Juditka elfordította a fejét. Nem akart vele szóbaállni. Ferenc ezért jött hátra, a színfalak mögé. Hogy..., hogy végső kétségbeesésében megkérjen arra: ha legközelebb kimegyek a függöny elé, konferáljak arról, hogy a 36-os busz ellen sok a panasz, félóránként se közlekedik.

Megkérdeztem, hol ülnek, aztán azt mondtam, menjen csak vissza a nézőtérre és üljön le Juditka mellé.

Kiléptem a függöny elé. Rögtön felfedeztem a fiút és Juditkát. Juditka — pisze, bodroshajú lány — egyenes háttal ült a széken, ajkát keskenyre összehúzta és aláhúzott érdeklődéssel nézte a színpadot. Még véletlenül se nézett a fiúra, aki úgy ült mellette, mint egy kölyökkutya, amelyet azon kaptak rajta, hogy sáros lábbal ugrott fel a pamlagra.

Az vesse rám az első követ, aki ellen tud állni egy tizennyolc éves, szerelmes fiatalember esdő tekintetének és idegesen integető ádámcsutkájának.

Néhány szót szóltam arról, hogy ifjú korom nagy szerelmétől azért nem született hat fiú és négy lánygyermekem, mert az istennek se jött a 36-os busz, elkéstem a randevuról és emiatt szerelmem szakított velem. Azóta kötelességemnek tartom, hogy minden lehetséges alkalommal elmondjam ezt a történetet, nehogy mások bimbózó szerelmét is tönkretegye a 36-os autóbusz késése.

Szavaim végén egyetlen tenyér verődött össze: a fiú tenyere.

Amikor újra kiléptem a függöny elé, Juditka éppen mosolygott, de még nem nézett a fiúra. A következő szám után már kéz a kézben ültek.

Ezen az estén kitűnően szerepeltem, mint Ámor és csapnivalóan, mint konferanszié. A közönség nem bocsájtotta meg nekem, hogy a 36-os busz történetének nem volt csattanója. Pedig volt! Csupán nem a színpadon csattant a poent, hanem az életben, a liget árnyas fái alatt, egy vagy több csók formájában.

Ehhez azonban már nem kellett se közönség, se konferanszié.

Vajda Albert.

Le a bürokráciával!

Egy étterem megnyitására

Jónéhány hónappal ezelőtt olvastam a lapokban, hogy a Korzó-kávéházat, amelynek helyiségében akkor a Díjbeszedő Vállalat működött, visszaadják igazi hivatásának. Aha — gondoltam magamban — kiderült hát végre, hogy díjat beszedni nemcsak kávéházra termett helyiségben lehet. Örömöm oly nagy volt, hogy már fokozni sem tudtam, amikor egy reggel azt láttam, hogy a Díjbeszedő Vállalat csakugyan lehúnyta redőnyeit, s környékét szorgos iparosok lepik el. A visszaalakítás nagyon sokáig tartott, a helyiség nyilván nem adta magát egykönnyen. De ez idő alatt — hónapokon át — abban az édes illúzióban ringattam magam, hogy a volt kávéház helyén kávéház nyílik majd meg, ha eljő az ideje. Kávéház, természetes méretű márványasztalokkal, természetes méretű székekkel, bel- és külhoni lapokkal, barátságos pincérekkel, olyan kávéház, amelybe délután négy órakor nem áramlik be a nénikék végtelen és csipogó áradata, olyan kávéház, amelyben a pörköltkávéból a kávé illata terjeng és nem a pörkölté, olyan kávéház, amelyben este nem zendít rá ceglédi Csusza Béni és népi zenekara, olyan kávéház, amelyben csend és enyhe cigarettafüst van, vagyis olyan kávéház, amelyben az ember például írhat is, ha akar, verset, vagy krokit, hajlamai szerint. Ilyen kávéházat vártam én ide a Városliget peremére, mert ilyen kávéház egyetlen egy sincs Budapesten. Beh keservesen is kellett csalódnom! A volt kávéház helyén tudniillik végülis a Szeged Étterem nyílt meg, zenével, abrosszal, sertésflekkennel, borlappal, eszpresszóval, a búr, a búr, a búrkalappal. El vagyok keseredve.

Bizonyítani nem tudom, de bizonyos vagyok abban, hogy irodalmunk is hasznát látná egy szabályos, normális kávéháznak. Otthonában — akár csendes az, akár lármás — nem minden író szeret írni. Otthon az író — hacsak nem mintaképe a vasakaratnak — rádiót hallgat, könyvet vesz elő, telefonál, alszik, eszik, vagy szeretteivel diskurál, csakhogy írnia ne kelljen. A csendes kávéház ezzel szemben elmélkedésre és írásra készteti, és mert kézzel az írók többsége lassabban, de jobbat ír, mint géppel, a kávéházi környezet a minőségre is hat. Ha az utókor hasztalanul fogja kutatni érdemleges műveimet, mentségem az lesz, hogy a kávéházak kipusztultak Budapesten. De nemcsak rólam, s nemcsak az írókról van szó. A csendet, nyugalmat mások is szeretik.

Mégis csak képtelenség, hogy ha leszáll az est, a város valamennyi vendéglátó üzemében megszólal a zene, ha más nem, legalább egy pianinó, melyet most már minden olyan eszpresszóba beállít a vendéglátóipar, ahol van annyi hely, hogy a két kicsiny balettcipőt el lehet játszani. Dizőzök, kómikusok, népi zenészek, harmonika-művészek és bűvészek állnak fel a dobogóra, hogy műsorukat elkezdjék. Jó. De legalább minden tizenötödik helyre jusson egy csendes oázis, ahol az ember elbeszélget barátaival, kényelmesen üldögélve, nem úgy, mint abban az egy-két zenétlen eszpresszóban, ahol tiszta levegőhöz csak az juthat, aki kimegy az utcára.

Én a Szeged Éttermet nagy szeretettel köszöntöm. Nem kétlem, hogy kosztja, zenéje kitűnő. Ám Díjbeszedő Vállalat korában jobban tetszett. Akkor ugyanis még azt hittem róla, hogy kávéház lesz belőle. Csendes, egyszerű, hamisítatlan, kávéból és házból összetett kávéház.

Tabi László

Sajnos, nem ritka eset

— Mondja, kartárs, évvégi beszámolóra készül?
— Dehogy! Hozzászólok a holnapi röpgyűléshez...

Csalódtam a fiamban

A sors úgy hozta, hogy négy hónap óta apának mondhatom magam. Már az első pillanatban láttam, hogy fiam rendkívül fejlett, szép és arányos gyerek, nem olyan mint a másé. Dagadó kebellel ál-

litottam be az Anyák Boltjába, hogy réklit, inget, tipegőt, rugdalózót meg egyéb, számomra még szokatlan elnevezésű bébiholmit vásároljak.

Otthon aztán felpróbáltuk a meleg inget. No — mondom és húzom a gyerek fejére a holmit, közben vigasztalom, hogy: c... c... c... Mindjárt kész a baba. De a gyerek feje csak nem akart átbújni az ing bejárati nyílásán. Elöntött a pirosság. Itt valami nincs rendben! A család mögöttem állt és nézett visszafojtott lélegzettel. De az ing nem ment fel. Átadtam a feleségemnek, próbálja ő. Én pedig leültem egy fotelba, miközben egy világ omlott össze bennem. Rádöbbentem, hogy nagy a gyerek feje! Óriási, aránytalan feje van, azért nem megy rá az ing.

A gyerek bömbölt, a feleségem verítékezett, míg végül mégiscsak ráerőszakolta az inget. S ekkor újabb csapás ért. Most, hogy rákerült az ing, látszott, hogy a gyerek karja legalább tíz centivel rövidebb a szabályosnál. Az ing ujjavége ott fityegett üresen.

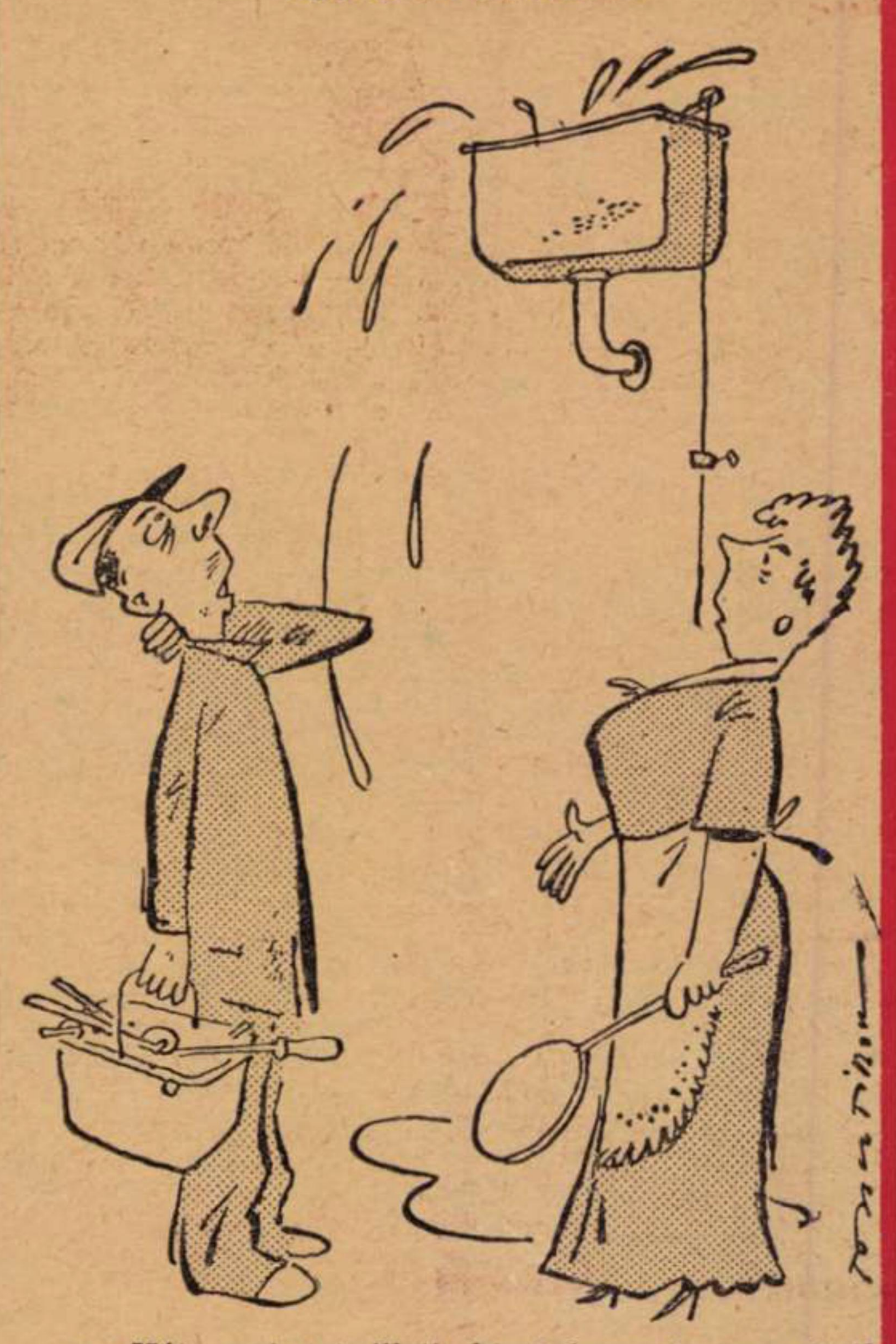
A többi holmit is felpróbáltuk, és kiderült, hogy a fiam lába nem elég rövid, a csípője nem elég széles, semmisem arányos rajta. Ilyen csalódás még soha nem ért.

Arányosabb gyereket eztán sem tudunk a világra hozni. De talán a gyermekruhákat és fehérneműket készítő vállalatok még megmenthetik a becsületünket. Talán nekik módjukban lenne úgy szabni és varrni, azokat az apró bébiholmikat, hogy valahogy passzoljanak a gyerekekhez.

Halasi Árpád

Egyszerű elintézés

— Hát, ami azt illeti, hivatalosan is megcsinálhatom, de akkor előbb nyújtson be egy kérvényt, én meg beadok egy költség-számítást, anyagot is kell ugye igényelnem, aztán más dolgom is van és lehet, hogy nem is én jövök ki...

Nem dong a dongó

Az augusztus 20-i veszprémi vásáron vettem egy „Dongó" névre hallgató kismotort. A Dongóval édesapámat akartam meglepni, akinek 40—50 kilométeres utat kell naponta megtennie kerékpáron. A meglepetés sikerült, de nem úgy, ahogy én szerettem volna, mert a mi vadonatúj Dongónk, mikor beindítani akartuk, nem dongott, de még csak nem is zümmögött. Mivel a Dongót nem tudtuk jobb belátásra bírni, becsomagoltam és elküldtem gyártójának, a székesfehérvári Vadásztölténygyárnak. A csomagba kényszerített Dongót azzal kaptam visz-

sza, hogy a címzett nem fogadja el. Nesze neked, Dongó, nem kellesz még a gyártódnak sem! Ide tartozik még, hogy ugyanakkor ajánlott levélben kértem a gyártól: sürgősen javítsák meg a címükre elküldött Dongót. Dicséretükre legyen mondva, hogy a levelet nem küldték vissza felbontatlanul. Igaz viszont, hogy nem is válaszoltak rá. Mivel ezúton nem volt szerencsém, szeptember 20-án a makacsul szabotáló Dongót elvittem a Győri Finommechanika Egység tér 2. alatti műhelyébe javítás végett. Azóta számtalanszor érdeklődtem Dongóm hogyléte felől, sajnos, mindig csak azt a választ kaptam, hogy a gyár nem küldi a kellő alkatrészt, enélkül pedig nem tudják megjavítani.

Lakatos Ernőné

Sopron, „Kempelen Farkas" Gépip. Tech.

Vasárnapi bosszúság

Miután a legutóbbi osztrák—magyar válogatott mérkőzés idejére a Thököly úton közlekedő 7-es autóbusz Vorosilov úti megállóhelyét a Városliget egyik vadregényes virányára helyezték át, jónak láttam, hogy a magyar—svéd mérkőzés színhelyét a Dózsa György úton közlekedő 72-es trolibusszal közelítsem meg. Ez a népszerű járat különben egészen a Thököly útig közlekedik.

Ám ember tervez — Fővárosi Villamosvasút végez. Vasárnap délben százak, sőt ezrek bosszankodva vették tudomásul, hogy a 72-es, egy „A" betűvel díszítve homlokzatát, csupán a MÁV-kórházig közlekedik, egészen a mérkőzés kezdetéig.

Ez az intézkedés, amelynek indokára nézve még halvány támpontot sem tudtak nyújtani a jegykezelők, néhány észrevételt igényel.

1. Ha a 72-es a mérkőzés idején nem érintheti a Dózsa György utat, akkor miért futkározhat zavartalanul a 72-es eredeti további útvonalán a túlzsúfolt 75-ös trolibusz? Miért kedvesebb gyermeke ez a közlekedésnek?

2. Ha bármi okból meg kellett rövidíteni a 72-es útvonalát, miért nem közölték már előzetesen ezt a sajtó vagy a rádió útján? A nézők amúgyis korán ebédelnek, kiszámított idővel utaznak a mérkőzésre, így igen sokan elkésve érkeztek.

3. És egyáltalán, mire volt jó ez az intézkedés?

T. P.

Egy furcsa rendelet

Nemrégiben olvasónk, Trovencsák József, a Zala megyei békebizottság titkára elküldte nekünk a zalaegerszegi Járási Tanács egyik rendeletét.

Ebből a rendeletből idézünk néhány részletet:

„Felhívom, hogy a községi tanács VB elnöke, titkára, valamint a községi mezőgazdasági előadó, a községi és TSZ-agronómus azonnal álljon rá és kizárólag úgy TSZ, mint egyéni vonalon a vetési munkák szorgalmazásával foglalkozzék..."

Továbbá a rendelet kimondja, hogy:

„A VB elnöke és a mezőgazdasági vonalat illető összes dolgozó a vetés teljes befejezéséig hivatalban nem tartózkodhat..."

Eddig világos, nem?

Most már csak az a kérdés, hogy mire „álljon rá" az a szegény VB-elnök? Hosszú töprengés után rájöttem: először is vegyen elő egy kérdést, azt állítsa az élére, aztán erre álljon rá és próbáljon rajta súlypontot képezni. Ez a mutatvány persze nem fog rögtön sikerülni, előbb gyakorolni kell. De, hogy ez mennyiben segíti elő a vetés gyors befejezését, azt nem tudom.

A rendelet azt is előírja, hogy a VB-elnök a vetés befejezéséig nem tartózkodhat hivatalában. De kérdem, mit csináljon akkor egy VB-elnök, ha történetesen vetési ügyben kell elintéznie valamit a hivatalában? Erre is megtaláltam a megoldást: álcázza fogasnak magát, úgy nyugodtan besétálhat a tanácsházára, vagy ereszkedjék le éjjel a kéményen. De nem! Korszakalkotó ötletem van: az utcáról hajoljon be az ablakon és úgy intézze ügyes-bajos dolgait, mert akkor benn van és mégsincs benn, illetve kinn van, de mégsincs kinn. Egyszerű, ugye?

Az azonban még egyszerűbb volna és sokkal jobban elősegítené a vetés minél előbbi befejezését, ha értelmesen és világosan fogalmaznának a zalaegerszegi járási tanácsban és főleg — magyarul.

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Drága javítás" címmel megjelent panasszal kapcsolatban közöljük, hogy valóban tévesen kértünk 43 forint 49 fillért az elektroszkóp javításáért. Tévedésből ugyanis egy mástípusú elektroszkóp javításának munkaidejét vettük alapul.

Fentiek alapján a javítás összegét a valóságnak megfelelően 14,63 forintban állapítottuk meg.

Jambrik László
igazgató
Fővárosi Tanszerjavító Vállalat

*

A november 3-i számban közölték Maczkó Béla panaszát, miszerint 1950-ben a Mezőberényi Á. G.-ban jegyzett I. Békekölcsönkötvényeit nem kapta meg. A panaszt kivizsgáltuk és megállapítottuk, hogy az Állami Gazdaság a kötvényeket nem adta át Maczkó Bélának, hanem azokat letétbe helyezte a békéscsabai fiókunknál. Időközben a régi letéteket fiókjaink beküldték központunkba.

Amint a panaszról értesültünk, a kötvényeket azonnal eljuttattuk a panaszosnak.

Országos Takarékpénztár

*

Lapjuk március 24-i számában közölték tizenkét kishajmási család árvízkárpanaszát. A károkat egy rosszul méretezett híd okozta. A cikk nyomán az illetékesek intézkedtek: elkészült az új híd és ezzel megszűnt az árvízveszély. Eredményes intézkedésüket köszönjük!

Balázs Lajos
és 11 kishajmási család

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal VII. Lenin körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál. Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 405 000.**